Dea Loher
Legăturile Klarei
Traducere din limba germană :
Victor Scoradeţ
LiterNet
2003
GOETHE INSTITUT
INTER NATIONES

LEGĂTURILE KLAREI

Dea Loher

Teatru

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
(cu sprijinul Ancăi Şerban)
Editor format.pdf Acrobat Reader: Iulia Cojocariu icojocariu@literne t.ro

Coperta şi ilustraţii: © 2003 Editura LiterNet (prelucrări de Iulia Cojocariu după fotografii din spectacolul Teatrului Augsburg, stagiunea 2001-2002, în regia lui Holger Schultze, cu Gabriele Fischer, Beatrix Doderer, Tilo Krugel, Klaus Georg Clausisus, Dominique Bals, Eva Maria Keller, Robert Sachsenhauser, Thomas Plock, Kataharina Quast)

Text: © 2003 Verlag der Autoren, Schleusenstr. 15, 60327 Frankfurt. Persoana de contact: Dr. Barbara Christ (christ@verlag-der-autoren.de)
Toate drepturile rezervate.
Traducere din limba germană: Victor Scoradeţ.

© 2003 Editura LiterNet şi Institutul Goethe pentru versiunea.pdf Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format, în condiţiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet şi al Institutului Goethe este interzisă.

ISBN: 973-8475-01-5
Editura LiterNet
http://editura.literne t.ro
office@literne t.ro

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

Cuvînt înainte

de Victor Scoradeţ

Dea Loher (n. 1964) a studiat Germanistica şi Filosofia la München, dar acestea s-au dovedit, aşa cum avea să declare ea însăşi mai târziu, absolut "contraproductive pentru cineva care dorea să ajungă scriitor". După un an petrecut în Brazilia, vine la Berlin, atrasă de numirea, la conducerea catedrei de dramaturgie de la *Hochschule der Künste* (Facultatea de arte), a celebrului dramaturg (ex-est-german) Heiner Müller. Până atunci, ea scrisese aproape numai proză, acum însă scrie cu mare bucurie scene şi, apoi, piese de teatru. Prima ei piesă, ***Olgas Raum*** (Camera Olgăi), e montată în 1991 la Hamburg iar cea de-a doua, ***Tätowierung*** (Tatuaj), în 1992 la Oberhausen. Aceasta din urmă îi atrage şi prima selecţie la Mülheim an der Ruhr, la cel mai important festival de dramaturgie nouă din spaţiul cultural de expresie germană.

În 1993, scrie ***Leviathan*** şi e distinsă cu *Premiul pentru cel mai bun dramaturg tânăr al anului*, premiu ce avea să-i revină şi în anul următor. Între timp, piesele ei sunt preluate şi de alte teatre. Urmează, în 1995, ***Fremdes Haus*** (Casă străină), o piesă despre refugiaţi macedoneni în Germania. Piesa a fost montată, la începutul acestei stagiuni, şi în underground-ul Teatrului Ariel din Târgu Mureş de către tânărul regizor macedonean Aleksandar Ivanovski. După ***Blaubart*** (Barbă albastră, 1997), Dea Loher scrie ***Adam Geist*** (numele protagonistului, Geist, înseamnă "spirit, duh"), care avea să devină, la ediţia 1999 a festivalului de la Mülheim, cea mai bună piesă a anului.

Acest nou succes i-a adus autoarei şi o comandă din partea unui prestigios teatru austriac. Acesta dorea un fel de remake al unei celebre piese a lui Schnitzler, ***Reigen*** ("Hora iubirilor", cum sună titlul romnesc al montării din stagiunea trecută de la Nottara), mai exact, o piesă despre o

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

femeie care să semene cu eroina lui Schnitzler, şi despre destinul ei în lumea contemporană. Aşa s-a născut, în 2000, ***Klaras Verhältnisse*** (Legăturile Klarei).

Din fericire, nu avem de-a face cu un text feminist, autoarea fiind prea inteligentă ca să se subordoneze vreunei ideologii. Klara este "doar" o femeie prea sensibilă, senzuală, inteligentă şi independentă ca să aibă vreo şansă într-o societate dominată de un pragmatism ce infestează până şi viaţa afectivă a individului. De fapt, toate celelalte ale piesei suferă, indiferent de sex, de o urâţenie sufletească fără leac. Cele mai frumoase personaje, în afară de protagonistă, sunt fratele ei ... mort şi Chinezul acela atât de misterios, încât aproape că suntem tentaţi să ne îndoim de realitatea lui. Dar ceea ce mi se pare mai important e faptul că nici unul dintre eroi, oricât ar fi el de laş, de meschin de stupid, de ezitant sau de egoist nu cade în caricatură. Toate trăsăturile urâte par a fi susţinute de argumente ce ţin de însăşi logica acestei lumi, o lume ale cărei aspiraţii, speranţe, vise nu par capabile să mai depăşească sfera materialului. Un text de un realism sumbru, condensat, scris într-o limbă când ironică, sarcastică, lucidă, când de o poezie a disperării care parcă mai lasă totuşi loc unei firave raze de lumină.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

Traducere de Victor Scoradeţ
Premiera absolută (script-in-hand) la Teatrul Act

Regia : Radu Afrim
Distribuţia : Irina Movilă, Marcel Iureş, Coca Bloos, Nicu Mihoc, Pavel Bartoş, Antoaneta Cojocaru, Bogdan Dumitrescu.

Personaje:

KLARA, treizeci şi ceva de ani
IRENE, sora ei, treizeci şi cinci – (aproape) patruzeci
GOTTFRIED, soţul ei, patruzeci şi ceva
GEORG, patruzeci şi ceva
TOMAS, în jur de douăzeci şi cinci
ELISABETH, puţin peste cincizeci şi cinci
UN CHINEZ FĂRĂ NUME, vârstă incertă
UN STRĂIN.

(Acţiunea are loc la oraş).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

1

VOCE DIN OFF: Citiţi. Citiţi cu voce tare.

Stimate client. Fierul de călcat super-uşor al firmei "Bună Alegere" vă asigură dumneavoastră şi rufelor dumneavoastră un călcat fericit. Cum se utilizează fierul de călcat, e mai simplu să vi se arate într-unul din magazinele noastre de specialitate "Bună Alegere" sau de către un client mulţumit din cercul dumneavoastră de prieteni ai firmei "Bună Alegere".

Iar acum câteva recomandări. Aşternuturile nu ar trebui să le călcaţi dumneavoastră. Duceţi-le mai bine la călcătorie. Nici jeanşii şi tricourile dar nici îmbrăcămintea uşoară de vară nu ar trebui să le călcaţi dumneavoastră, în afara cazului în care doriţi să treceţi drept un perfecţionist excentric. În general, cumpăraţi cât mai multă îmbrăcăminte neşifonabilă cu putinţă. Astfel veţi evita febra musculară cronică precum şi tendinita, care pot să apară ca urmare a mişcării monotone a braţului încoace şi-ncolo timp de ore întregi precum şi varicele generate de statul imobil timp îndelungat lângă scândura de călcat.

În felul acesta vă veţi ameliora considerabil nu doar propria înfăţişare ci şi climatul dumneavoastră conjugal. Nu ar trebui să mai călcaţi deloc. Călcatul vă răpeşte timpul, vă omoară nervii şi e destul de inutil, ca de altfel orice formă de muncă în gospodărie. De aceea renunţaţi definitiv la fierul dumneavoastră de călcat. Duceţi-l la negustorul de vechituri, cu câteva mărci şi cincizeci de pfenigi tot vă mai alegeţi, sau, dacă e vorba de unul proaspăt achiziţionat, pretextaţi o nemulţumire oarecare

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

la magazinul dumneavoastră de specialitate "Bună Alegere" şi puneţi să vi se restituie integral preţul de cumpărare.

2

(La sora Klarei. Seara târziu).

KLARA : Da aşadar cum spuneam. M-au dat afară. Ăsta nu e un prilej ca să mă distrugeţi cu o atât de neplăcută tăcere familiară. *(Pauză).* Se poate întâmpla oricui. O dată sau de două ori în viaţă tot poate să se-ntâmple. Sau cel puţin trebuie să te aştepţi la una ca asta în zilele noastre. Iar atunci m-am gândit, Gottfried, de aceea voiam să te rog : - Poţi să-mi faci rost de un credit de la tine de la bancă ?

IRENE : Ce impertinenţă. Va să zică, aşa o impertinenţă, aproape doi ani nu se arată deloc, ajungi să bănuieşti cine ştie ce, şi pe urmă dă buzna aici, fiindcă vrea bani de la noi.

KLARA : De la tine, chiar dacă mi i-ai face cadou, nu aş primi nici cinci mărci, chiar dacă m-ai ruga, banca însă poate să facă o afacere.

GOTTFRIED : Cu tine.

KLARA : Tomas şi cu mine o să ne căsătorim. El poate să gireze pentru mine.

IRENE : Totuşi nu fără motiv. Fără motiv nu se poate. Nu te-au dat ei afară fără un motiv. Ce anume s-a întâmplat de data asta, Klara ?

KLARA : Ba da. Fără nici un motiv. Jur.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

TOMAS : Se poate de exemplu ca un client pe baza studierii instrucţiunilor de folosire ale Klarei să se fi blocat cu bustul în tamburul maşinii lui de spălat astfel încât în timpul procesului de centrifugare abia declanşat, printr-un contact susţinut şi ritmic cu interiorul acestei componente de oţel care este tamburul, capul lui să fi fost considerabil avariat, şi să fi rămas cu hemoragii, răni şi un timpan spart. De atunci a rămas în proces cu firma şi cu un ţiuit în ureche.

KLARA : Când este nervos, Tomas minte cronic. Din cauza instrucţiunilor mele de folosire nu a avut niciodată nimeni de suferit.

TOMAS : Iar pentru viitor, lucrul acesta l-a împiedicat patronul din fericire.

KLARA : Ce-i cu tine.

GOTTFRIED : Eu unul aş spune că există rele mai mari, considerabil mai mari, decât o slujbă ca asta curată bine plătită, şi care, la urma urmelor, nu e chiar stupidă.

KLARA : Instrucţiuni de utilizare pentru uscătoare de rufe, nu-i chiar o satisfacţie, necum culmea împlinirii.

IRENE : Chiar poţi să-ţi permiţi să mai ai şi pretenţii.

KLARA : Nu.

GOTTFRIED : Eu aş merge atât de departe şi aş afirma, că în gospodăriile germane în lung şi-n lat pândesc latente surse de primejdii, bombe amorsate cum s-ar spune, din cauza absenţei sau a confuziei instrucţiunilor de folosire. De aici desigur şi frecventele accidente menajere. Toastere care iau foc, cabluri de maşini de călcat arzând mocnit în tăcere, oale de gătit sub presiune nesupravegheate explodează şi devastează

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

bucătării întregi cu locatari cu tot. Aragazuri, tot mereu aragazuri, un singur aragaz minuscul fără instrucţiuni de folosire aruncă în aer familii întregi; case, blocuri de locuinţe, străzi întregi, cartiere izbucnesc în flăcări incandescente, un infern fără indicaţii de întreţinere. Trebuie totuşi să spun, era o profesiune de răspundere la care ai renunţat, asta nu-mi place deloc.

IRENE : Şi cine scrie acum instrucţiunile de folosire, eventual un sabotor ?

KLARA : În orice caz nu eu.

IRENE : Asta înseamnă neglijarea sarcinii de supraveghere vizavi de articolele de uz casnic.

TOMAS : Eu nu am privit niciodată lucrurile în felul acesta.

KLARA : *(lui Tomas)* Sora mea, trebuie să-ţi spun, este asistentă tehnico-medicală cu diplomă. Negru pe alb. Pe urmă însă a trebuit să se mărite şi să-şi facă o profesie din copil. *(către Irene)* Nu te simţi împlinită că poţi să-i faci cu mâna ta injecţiile lu' ăla micu' al tău când e cazul?

GOTTFRIED : Nici n-ai venit bine şi se lasă cu ceartă. *(Se duce la fereastră)*. Iar au venit. *(Se uită la ceas)*. Ăsta-i un motiv mult mai serios de îngrijorare. Se droghează în faţa casei noastre. E sus Carola ?

IRENE : Da.

GOTTFRIED : Dacă se uită acuma pe geam ? Numai să nu se uite acuma pe geam.

IRENE : Doarme.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GOTTFRIED : De unde ştii tu ? Du-te mai bine să vezi.

IRENE : Nu acum.

KLARA : Mă duc eu. De doi ani n-am mai văzut-o.

IRENE : Nu acum. Ai s-o trezeşti. Şi pe urmă se sperie. Fiindcă n-o să te mai recunoască.

KLARA : Atât de mult m-am schimbat.

IRENE : Nu te duci sus.

GOTTFRIED : *(către Klara)* E la fel de încăpăţânată ca tine. *(Pauză)*. Ei da. Nu e chiar atât de simplu.

KLARA : Cum aşa ? Cum aşa nu e simplu ?

GOTTFRIED : De exemplu, nu ai garanţii.

KLARA : Ba am. Tomas e garanţia mea.

GOTTFRIED : Pentru bancă asta nu prea are să conteze. Cu ce anume vă ocupaţi vreau să spun profesional ?

TOMAS : O, când una, când alta.

KLARA : Tomas ...

TOMAS : Am făcut şcoala de măcelari. *(Tăcere)*.

TOMAS : Măcelărie, carmangerie, să tranşez animale, harştiharştiharşti.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

IRENE : Da. Am înţeles asta.

KLARA : Tomas glumeşte. El e ...

TOMAS : Măcelar. Am făcut şcoala de măcelari, nu, nu, nu glumesc, spre deosebire de Klara eu îmi iau meseria foarte în serios. Abia s-a chircit în abator sub ghioaga electrică, şi deja e ciopârţit de mâinile mele în fileuri micuţe, sau aruncat în maşina de tocat, furaj pentru gospodine, salam unguresc, de exemplu.

GOTTFRIED : *(se duce din nou la fereastră)* Nici nu-ţi vine să te uiţi la ei, ăştia nu ştiu ce-i aia ruşine. Până acolo au ajuns, îşi suflecă mâneca şi se leagă, şi poate să se uite oricine. O, Doamne, mi se face rău !

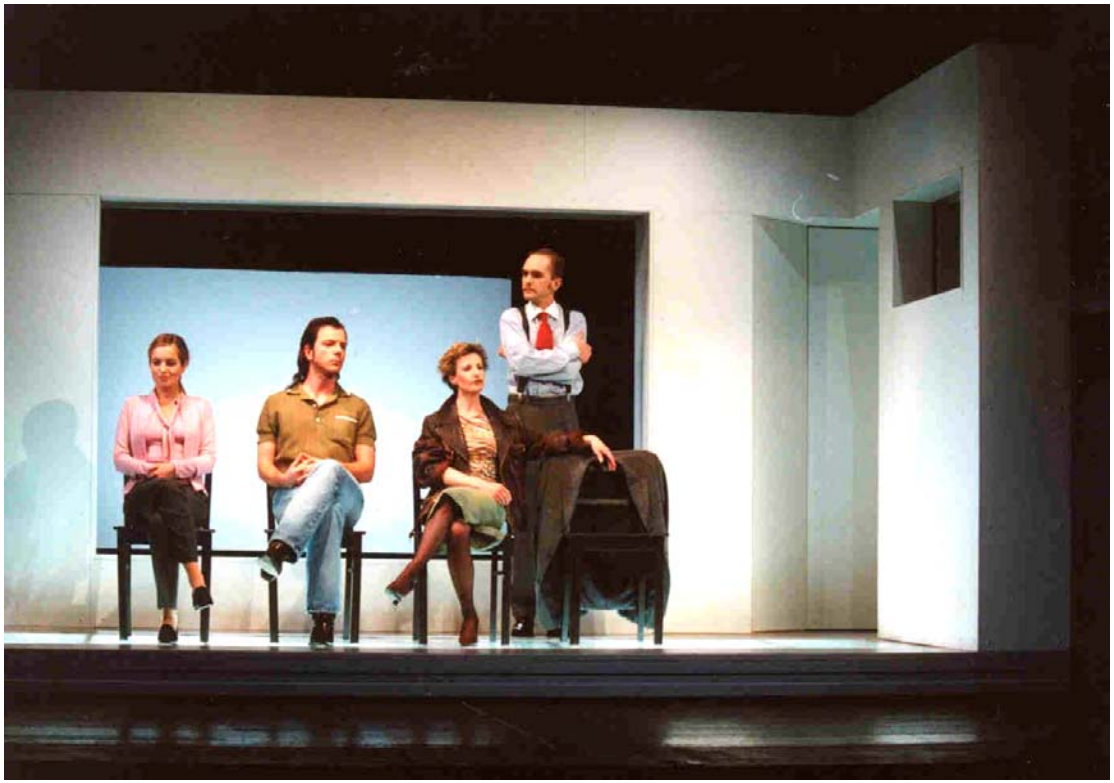

IRENE : Păi atunci du-te afară. Du-te odată afară şi vorbeşte cu ei.

GOTTFRIED : Ce să le spun ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

IRENE : Chiar trebuie s-o facă sub ochii tuturor ?

GOTTFRIED : *(se aşează din nou)* Deci Klara eu unul nu reuşesc să-nţeleg, când cineva îşi pierde slujba, primul lui gând nu poate să fie să ia un credit, pe care nici nu îl poate plăti înapoi, primul lui gând trebuie să fie, să-şi găsească o slujbă, abia apoi vin toate celelalte. Asta e succesiunea raţională, ordinea, pentru care sunt prevăzute lucrurile.

IRENE : Dar Klara a gândit întotdeauna pe dos, ziua somn, noaptea scularea, ca şi când trăia pe emisfera greşită.

KLARA : Fiindcă nu am economii. Chiria, mâncarea, curentul mi le dă cineva pe gratis. *(Tăcere)*. Pentru asta există birouri anume, gândiţi voi acum. *(Pauză)*. Eu însă nu vreau să devin un caz pentru densa reţea socială pentru care e atât de rău famată ţara asta. Nu vreau să primesc bani străini şi să fiu nevoită să trăiesc din ei, bani pe care alţi oameni să fie nevoiţi să-i plătească din cauză că au de lucru. Eu sunt o persoană independentă şi liberă, eu am drepturile omului, nu am voie să fiu torturată prin faptul că mi se dă de pomană. Eu trebuie să fiu în stare să am grijă de mine, aşa cum orice copil mic învaţă să mănânce cu lingura şi să-şi lege şireturile la pantofi.

IRENE : Tu, tu precis că nu-ţi plăteşti nici măcar abonamentul radio. *(Pauză)*. În fond sora mea nu vrea deloc un loc de muncă stabil. Regulile nu i-au fost niciodată pe plac. Întotdeauna chiulea de la prima oră, fiindcă nu putea să se scoale dimineaţa la şapte; spunea că asta ar contraveni ceasului ei interior.

KLARA : Tu dimpotrivă erai întotdeauna punctuală, o fanatică a datoriei, cum spuneau şi profesorii, şi asta te mai supără şi în ziua de azi.

IRENE : Şi pe urmă, de ce nu are grijă de tine bărbatul tău, viitorul ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Uite că există oameni care nu vor să fie o povară, nici măcar într-o căsnicie.

IRENE : Nu sunt obligată să ascult aşa ceva, aici nu suntem la bordel.

KLARA : Şi cum rămâne cu creditul meu.

GOTTFRIED : Ce fel de măcelărie e asta ? Merge bine, prăvălia ?

TOMAS : De măcelărie m-am lăsat de mult; mirosul de carne crudă, jumătăţile de animale tăiate, atârnate în camera frigorifică, zgomotul satârului, când taie oasele, nu am mai suportat. M-am reorientat spre activităţi mai paşnice, mai întâi am fost barman, apoi vânzător de haine bărbăteşti de la mijloc în sus, între timp, şofer la un serviciu de mesagerie iar acum sunt proprietarul unui magazin de vechituri.

KLARA : În sfârşit.

IRENE : Aha, antichităţi.

TOMAS : Nu, vechituri. Prin bloc mi se spune gunoierul. Fac comerţ cu lucruri împuţite, vechi, stricate, scâlciate. Lucruri, a căror destinaţie de odinioară, al căror rost pe lumea asta deseori nu mai poate fi recunoscut. Lucrez la salubrizări, desfiinţări de locuinţe, vânzări de moşteniri. Trăiesc din gunoiul altor oameni. Uneori încă vii, adeseori morţi. Eu elimin ceea ce rămâne în urmă.

IRENE : Aşa. Nu ştiu. Atunci mai bine măcelar.

GOTTFRIED : Şi există vreo perspectivă în domeniul ăsta ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

TOMAS : Şi încă incredibilă, o perspectivă incredibilă. Eu privesc în măruntaiele biografiilor umane. De fiecare dată când golesc o locuinţă, scormonesc printre straturile de lucruri lăsate în urmă, coji ale altor vieţi. Antropologie aplicată e asta. Din lucrurile de care vrea unul să scape, din ceea ce lasă la o parte, aruncă, abandonează, ascunde şi uită, din ceea ce strânge, sortează, pune bine şi adună în jur, eu vă desenez un chip, care e mai exact decât descrierea făcută de terapeut. *(Pauză)*. Rochia dumneavoastră de pildă, da asta pe care o purtaţi în această seară, când o s-o îndesaţi într-un sac din colecţia de haine vechi. Mâine, peste o lună, peste un an. Aţi fost vreodată într-un magazin de haine vechi, nu mă refer la un boutique second hand, un depozit de haine vechi ?

IRENE : Nu.

TOMAS : De ce nu ?

IRENE : Nu ştiu. Miroase.

TOMAS : Când o să-mi pice în mână rochia dumneavoastră peste un an, o să fie lărgită pe laturi fiindcă v-aţi îngrăşat; simt mirosul de praf contra moliilor, fiindcă vă e frică de gângăniile care ar putea fi ascunse prin şifonierele dumneavoastră, văd contururile de transpiraţie pe la subsuori şi ştiu că vă enervaţi uşor, şi pe urmă mai există câteva pete palide pe rochia dumneavoastră şi mă gândesc că e spermă care n-a ieşit de tot la spălat, dar de la cine, de la soţul dumneavoastră –

GOTTFRIED : Sigur că de la soţul ei, de la cine altcineva ? Chiar dacă sunteţi soţul cumnatei mele *in spe*, povestea asta începe să meargă cam prea departe.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

TOMAS : *(lui Gottfried)* Şi pe urmă găsesc jacheta dumneavoastră în legătura cu haine şi ce credeţi că îmi sare în ochi – nimic, absolut nimic. Nici un miros, nici o aţă care atârnă, nici o cusătură desfăcută, nici o arsură de ţigară, absolut nimic. Numai că stofa e subţiată şi a devenit transparentă, un articol uzat.

IRENE : În comparaţie cu asta, măcelăria e o meserie de-a dreptul cumsecade.

GOTTFRIED : *(se ridică şi se duce la fereastră)* Tot aici sunt, doi s-au aşezat, unul aproape că zace pe jos, acuma fumează cu toţii, o privelişte deprimantă. *(Vine înapoi)*. Tomas, vreau să vă spun că eu unul consider că ceea ce faceţi e absolut onorabil. Când stau să-mi închipui, că tocmai a murit careva, într-o locuinţă, şi dumneavoastră intraţi pur şi simplu acolo, şi, ei da, trebuie să recunosc, cineva trebuie s-o facă, dar orişicât, să scotoceşti aşa prin lucrurile alea. Poate că ăla era pe canapea când a murit, a decedat, s-a stins din viaţă, şi colo mai zace o şosetă de-a lui, şi la geam licăreşte de ani pomul electric de Crăciun.

KLARA : Ăla de pildă puteţi apoi să-l cumpăraţi de la Tomas.

GOTTFRIED : Trebuie desigur să spun că mi se pare totuşi absolut onorabil ceea ce faceţi dumneavoastră, este aproape un fel de serviciu public, ca s-o faci e nevoie de putere de stăpânire, ca să nu spun chiar autodisciplină da autodisciplină de asta e nevoie, la o adică nu m-aş sfii să vorbesc de măreţie umană ce zici Klara, ba da ba da, şi când te gândeşti şi noi am găsit deja lucruri frumoase la magazinul de vechituri, nu, un obiect sau altul, după aceea când stă deja în propria ta locuinţă, şi e curăţat şi poate chiar vopsit proaspăt, atunci practic nici nu mai miroase, este aproape ca nou, sau simte cumva careva dintre voi vreun miros neplăcut, ce spui Klara ? *(Se duce la fereastră.)* Cu atât e mai regretabil că băncii îi sunt absolut indiferente strădaniile

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

voastre profesionale, banca nu are conştiinţă, şi banca nu are nici prieteni, şi de aceea nici nu dă bani din compasiune, nici nu acceptă giranţi din pură amabilitate, nu din categoria voastră de preţuri. *(Pauză)*. A treia a plecat acum. Dar doi dintre ei încă îşi mai fac veacul pe-aici. Grijile cele mai mari nu ţi le faci pentru tine, cele mai multe griji sunt dedicate copilului. Ăştia de-afară au desigur şi ei părinţi, oare ălora chiar nu le pasă de ei ? *(Pauză)*. Du-te şi vezi dacă doarme Carola.

(Irene iese. Klara o urmează)

KLARA : Vreau s-o văd şi eu. Hai să mergem.

(Tăcere).

GOTTFRIED : Cât despre căsătorie, nu te-aş sfătui, între noi fie vorba. De cât timp vă cunoaşteţi ? Eu le cunosc pe amândouă din copilărie. Klara a fost tot mereu în cel mai înalt grad instabilă, veşnic nemulţumită, iute la mânie, arogantă. Leită frate-său. Mai bine luaţi-vă mâinile de pe ea.

TOMAS : Păi da, chestia cu logodna – nu e chiar pe bune. Klara s-a gândit că dă mai bine aşa, din cauza girului. De fapt noi nu aveam de gând să ne căsătorim, cel puţin eu nu, nu imediat, să mai treacă puţin timp.

(Tăcere).

GOTTFRIED : Vă mulţumesc. Mă bucur personal foarte mult pentru asta. La bancă mi-e dat să văd atâta nefericire pe bază de cupluri. *(Tăcere)*. Soţia mea ţipă prin somn. *(Tăcere)*. Ce-ar fi de făcut în situaţia asta ?

(Irene şi Klara se întorc).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Carola s-a făcut de doi metri. Şi sforăie ca maică-sa.

GOTTFRIED : *(din nou la fereastră)* Eşti sigură că nu s-a uitat pe geam ? În fiecare zi când aştept autobuzul, văd seringile alea pe jos, mi s-a întâmplat o dată să le şi adun şi să le arunc. Această patimă imatură a depăşirii barierelor ne distruge pe toţi, încet dar sigur. O dată numai dacă o prind pe fiica noastră, că nu aşteaptă autobuzul, ci vagabondează prin parc ...

KLARA : Fiica voastră sunt sigură că nu face aşa ceva.

IRENE : De ce o spui pe tonul ăsta ironic ? De ce o spui pe tonul ăsta ironic ?

GOTTFRIED : Uneori mi-e teamă că nu pot controla ce se-ntâmplă acolo, afară. Aş vrea să fiu un sprijin pentru familia mea, dar în fiecare zi stau în staţia asta de autobuz şi mi-e teamă că eforturile mele sunt în zadar.

KLARA : Din ce cauză teamă, de ce, de o foamete paneuropeană, de potop, de cutremur, de-o avalanşă catastrofală, ce anume ar putea să vă răvăşească viaţa, pentru asta ar fi nevoie de mai multe catastrofe naturale una după alta ?

GOTTFRIED : O cădere a bursei, o cădere mondială a bursei, asta ar fi o catastrofă.

IRENE : Oricum fratele nostru a murit din cauza drogurilor.

KLARA : Da, dar el nu a făcut-o din disperare, ci din pasiune pentru viaţă, fiindcă savura din plin beţia, nu putea să trăiască fără extaz, ceea ce tu n-ai cum să-nţelegi, în nici un caz nu-i era frică de viaţă, spre deosebire de tine, care, înainte de fiecare orgasm, înghiţi un calmant.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

IRENE : Ăsta a fost ultimul lucru pe care l-ai spus în casa asta, putoare.

GOTTFRIED : Are dreptate. Ai dreptate, Klara. Nouă ne e frică de ceea ce ne-ar putea seduce, poate ar trebui pur şi simplu să mâncăm inima duşmanului.

KLARA : Să mergem, Tomas.

(Ies amândoi).

3

(Într-o biserică. După amiaza unei zile oarecare de lucru. Elisabeth şi Tomas. În afară de ei, un chinez singur moţăind pe o bancă.)

ELISABETH : Şi ei v-au crezut ?

TOMAS : Da. De ce nu.

ELISABETH : Atunci înseamnă că aţi dat impresia unui cuplu fericit.

TOMAS : Ăsta era şi scopul, Elisabeth. Scopul nostru era să dăm impresia unui cuplu fericit, demn de un credit. Aşa, ca şi când viaţa însăşi ar garanta pentru noi, cum s-ar zice.

ELISABETH : Şi ? A primit creditul ?

TOMAS : Nu.

(Tăcere).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

ELISABETH : De ce nu îi spui ?

TOMAS : Acum ?

ELISABETH : Dacă tot s-a terminat show-ul.

TOMAS : În situaţia ei actuală ?

ELISABETH : Întotdeauna există o situaţie actuală. În afară de asta, o biserică, aşa de departe nu trebuie să mergi cu secretoşenia.

TOMAS : Dar ţie ţi-e întotdeauna frică să fii văzută. În fond, de ce ? În fond, e măgulitor pentru tine.

ELISABETH : Aha. Pentru tine nu. *(Pauză)*. Pentru tine nu.

TOMAS : Aici eu sunt cel ce înşeală. Tomas e ăla răul. Dar în faţa lui Dumnezeu nu putem ascunde nimic, de aceea nici nu trebuie să ascundem nimic. (*Râde tare. Apoi tăcere)*. E linişte aici. Plăcut. Tăcut.

ELISABETH : Tăcerea asta mi se pare neliniştitoare. Are ceva greu în ea. Oricum te simţi atât de ...

TOMAS : ... vinovat – *(Pauză)*. Vreau să-ţi arăt ceva. Aici, uite –

(O duce pe Elisabeth până la un stâlp de susţinere între bănci, îi arată o inscripţie).

TOMAS : Aici, Sf. Anton roagă-te pentru noi, şi aici: Sfinte Iuda roagă-te pentru noi, şi asta deasupra cristelniţei. *(Pauză)*. În fiecare duminică veneam încoace când eram copil, şi uneori şi-n timpul săptămânii dimineaţa cu părinţii. Cel mai mult îmi plăcea să îngenunchiez în faţa acestui stâlp şi cât ţinea slujba mă holbam la inscripţia asta,

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

care era misterioasă pentru mine, de neşters cioplită în piatră, la fel ca tablele de legi. Sf. Iuda roagă-te pentru noi: oare se referea la apostol, şi dacă da, de când era permis să te rogi la un trădător, chiar trebuia să te rogi la el, să-l rogi să se roage pentru tine, şi de ce era acest Iuda deodată un sfânt, cum era posibil, atâtea enigme nerezolvate şi de nerezolvat, cu care copilul îşi bătea capul în fiecare duminică.
Dacă cel mai mare trădător al acestei saga eroice care e Biblia devenise un sfânt, asta însemna că trebuia să-i urmezi pilda. Trebuia să devii mai întâi infractor, pentru ca Dumnezeu să se ocupe de tine, ca să fii demn să apari la judecată, unde puteai să te rogi pentru iertare şi izbăvire. Numai cine cunoştea şi latura întunecată, ştia să preţuiască lumea cealaltă, poate. Gândul ăsta nu era numai ispititor, el făcea să-mi apară religia părintească într-o nouă lumină, şi de fapt abia el îi conferea un sens. Viaţa cu toate complicaţiile ei cu capcanele şi primejdiile ei părea dintr-o dată suspendată şi înţeleasă. *(Pauză)*.

Nu ar fi trebuit să întreb. Într-o bună zi am întrebat despre asta: Sf. Iuda roagă-te pentru noi. Şi tatăl meu atotştiutor mi-a explicat că nu era nicidecum vorba de acel apostol, nu de Iuda Ischariotul era vorba acolo, ci de un anume Iuda Tadeu, un om cuminte din Arameea, neînsemnat şi fără de vină. Şi iată acum stâlpul acela de biserică, privat de inscripţia lui eretică, pe de-a-ntregul anost, dezolant, jalnic, în cea mai tulbure lumină a vieţii simple şi bune. Şi albul era iarăşi alb şi negrul negru, şi oile rătăcite se buluceau spăşite înapoi în turmă. *(Pauză)*.

Eroi realmente adevăraţi puteau fi aşadar numai cei buni, care luptau pentru bine şi mureau pentru bine. Asta e absolut la fel ca în western. Sfinţii călăresc singuratici în asfinţit, femeile rămân în urmă făcând semne cu mâna plângând şi se joacă de-a Fecioara Maria, abstinente, devotate, grijulii. Credinţa catolică este în fond o religie de western, masculină şi bună, şi numai indienii convertiţi sunt indieni buni.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

(Se aşează pe-o bancă. Din când în când, Chinezul întoarce capul şi-i observă pe cei doi)

ELISABETH : Păcat, păcat, păcat. Conform teoriei tale infantile, s-o înşeli pe Klara ar fi fost deci aproape un fel de profesiune de credinţă, acum însă nu mai ajunge decât de-o conştiinţă-ncărcată.

TOMAS : Aş vrea să termin, Elisabeth. Aş vrea să termin, şi să mă apuc de altceva, de ceva nou.

ELISABETH : Cu noi – Ţi-e ruşine din cauza mea, o babă, ba da, de aici nevoia ta de spovedanie ?

TOMAS : Da' de unde. Eu vorbesc de afaceri. Am să termin cu scormonitul în rahatul unor oameni străini, adunând gunoiul lor grămadă în viaţa mea, pe mâinile mele mirosul putregaiului, apucă-mă – şi vernisul mi se fărâmiţează şi cade din cutele hainelor. Sunt înconjurat de moarte, lucruri defuncte, năpârlite, putregai. Toată viaţa mi-am irosit-o, cheltuit-o pe fleacuri, pierdut-o, până acum. Eu nu ştiu ce sunt, vreau să termin.

(Pauză).

ELISABETH : Într-un fel miroase atât de sever aici.

TOMAS : Da. De la mine probabil.

ELISABETH : Nu nu, miroase a – nu ştiu, ţie nu-ţi miroase ?

TOMAS : Dumnezeule mare nu, eu sunt complet abrutizat la mirosuri. Dă-mi Sagrotanul din geantă.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

ELISABETH : Tu gândeşti prea mult. La ce nu trebuie ? Asta duce la paralizarea spiritului de acţiune.

(Tomas se şterge cu un şerveţel cu Sagrotan pe faţă şi pe mâini).

ELISABETH : Ştii, când m-au scos mai devreme la pensie, ca să facă loc pentru un profesor tânăr, şi eu m-am gândit atunci, de ce te apuci tu acum, la cincizeci şi cinci de ani, să zaci aşa, dacă nu intervine nimic, încă treizeci de ani de acum înainte. Treizeci de ani de pensie, treizeci de ani de timp liber plătit. Un sfert din viaţa ta dincolo de percepţia altor oameni, desigur, mai puţin cei ce sunt şi ei pensionari. Pensia prematură, ăsta e teritoriul intermediar al amneziei. La o vârstă, la care alţii devin cancelari federali, începe pentru noi o stare crepusculară, dacă nu eşti foarte atent.
Să te bucuri de viaţă, acum poţi în sfârşit să te bucuri de viaţa ta, cinismul celor care lucrează. Prin asta ei înţeleg să nu faci nimic, treizeci de ani fără muncă, tortura plictiselii, cât timp rezişti aşa, să-ţi găseşti ocupaţii pline de sens, să călătoreşti după soare, să înveţi o limbă, să participi la un curs sportiv şi să-nveţi în fiecare zi o poezie pe de rost, să-ţi coci singur pâinea şi să te apuci de pictura pe mătase, coşmarul timpului real la sfârşitul vieţii. Existenţa la pensie presupune mai multă disciplină decât orice altă perioadă din viaţă, dacă nu vrei ca în cel mai scurt timp să regresezi la stadiul de bătrân.

În ziua de azi nimeni nu mai are nevoie de bătrâni, înţelepciunea lumii zace în creierul computerelor, se transmite de la o generaţie de hard la alta, şi când ajungem în apropierea unei taste-cheie, ni se spune, pe un ton de panică, jos mâna, îţi lipseşte experienţa. În ziua de azi bătrânii înţelepţi devin tot mai tineri, iar marea celor neştiutori inutili se umflă ameninţătoare. Eu am predat cândva biologie, într-o eră, în care naşterea vieţii o explicai folosindu-te de o băltoacă din curtea şcolii, apă

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

stătută, alge, mormoloci, şi cepele de hiacint în soarele primăverii pe pervazul ferestrei, astăzi îţi arată şi preşcolarii o simulare pe computer, celebrare a vieţii. Într-un fel miroase ciudat aici.

TOMAS : Vreau să ştiu pentru ce fac eu toate astea.

ELISABETH : Atunci există numai două posibilităţi, mânăstire sau copii.

TOMAS : *(se sperie)* Copii ?

ELISABETH : *(râde)* Ei, nu cu mine. Cu mine nu.

TOMAS : Am să-i spun totul Klarei. S-a terminat. Aşa şi-aşa. Totul.

(Tăcere).

ELISABETH : Poate că mi-a plăcut foarte mult, aerul ăsta de taină, are savoarea lui.

TOMAS : Îmhî.

(Se sărută).

TOMAS : Păi putem să ne întâlnim şi mai departe pe ascuns şi să ne prefacem că suntem o pereche de îndrăgostiţi interzisă.

ELISABETH : Îmhî.

(Tăcere).

TOMAS : Mă iubeşti ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

ELISABETH : Aşa cred.

TOMAS : Aşa cred, aşa cred. Vrei cumva să-mi iei sentimentele de vinovăţie. *(Pauză)*. Mă iubeşti. Spune da.

ELISABETH : Da.

(Pauză).

TOMAS : Ce linişte e aici. *(Pauză)*. Suntem singuri de tot.

ELISABETH : Aproape. *(Arată spre Chinez).*

TOMAS : Nu e decât un chinez. N-are să ne vadă.

ELISABETH : Are să fie păcat de aerul ăla de taină.

TOMAS : Îhîm.

(Se sărută şi dispar apoi în spatele băncii. Chinezul arată destul de neliniştit, dar rămâne la locul lui şi se mulţumeşte să arunce priviri).

TOMAS : *(aşezându-se în capul oaselor)* Ce eliberare. Am să-i spun tot. A trecut, totul a trecut oricum. Acum simt şi eu mirosul.

ELISABETH : *(se aşează în capul oaselor şi se uită în spatele băncii ei)*. Dumnezeule, aici zace un porc. Cred că e mort.

(Vine Chinezul).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

CHINEZUL : Scuzaţi mult la mine. Porc decedat pentru mâncat eram, chop suey. Pus aici numai scurt pentru ca să sfinţeam, înainte acasă plecam, scuzaţi mult la mine.

(Îşi saltă porcul pe umăr şi pleacă).

4

(Irene singură acasă).

IRENE : În ultimul timp dorm prost. – Atât de agitat. – Iar noaptea trecută am avut din nou visul cu chinezoaica. Avea o tarabă în Piaţa Bisericii, o tarabă ca la talcioc. Căciuli, fulare, mânuşi, baticuri. Stătea alături, ea însăşi gros înfofolită, cu căciula de lână trasă aproape până în dreptul sprâncenelor, fularul răsucit de două ori în jurul gâtului, pumnii în buzunare, nemişcată. Îmi plăcea cum se uita la mine, mă privea fix, se uita la mine direct şi fără să clipească, cu ochii complet întunecaţi. *(Pauză)*.

Nu ştiu, nu ştiu dacă era într-adevăr chinezoaică, putea să fie şi japoneză, trăsăturile ei erau asiatice, faţa turtită, lată, pometii un singur relief, din faţă, chipul ei arăta ca o monedă. – Poată să fi fost o mongolă. *(Pauză)*. Nu, privirea ei nu-mi plăcea, avea ceva care-ţi inspira frică. Mi se părea neplăcută. Din cauză că mă ţintuia aşa cu ochii ăia ai ei. *(Pauză)*.

Era mică, mai mică decât mine, ţeapănă ca un ţăran şi cu şale de luptător. Am visat că am urmat-o în prăvălia care se afla în spatele tarabei, în subsolul unei case, ferestrele pe jumătate acoperite de trotuar. Ea s-a întors pur şi simplu şi a plecat, şi

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

eu am urmat-o fără un cuvânt acolo jos, unde mă aştepta şi unde m-a sărutat pe gură fără nici un fel de introducere. *(Pauză)*.

Nu a trebuit să spună nimic, ea avea o putere datorită căreia tot ce făcea ea părea firesc. *(Tăcere)*. Sărutatul a fost aşa – aşa – el a fost aşa, încât am crezut că sunt pe cale să fac o pasiune. *(Tăcere)*. În realitate însă nu am vorbit cu ea. În realitate nu m-am apropiat niciodată de ea. *(Tăcere)*. În realitate, nici măcar nu sunt în stare să-mi închipui că eu aş putea cumva, cu o femeie... ar fi, ca şi când m-aş întâlni cu mine însămi. *(Râde).*

5

(Klara la Clinica Universitară. Singură).

KLARA : În fond e şi asta o posibilitate. În fond, este şi o şansă foarte foarte aparte, absolut incredibilă. Să fii şomer. Când mai are unul ca noi aşa o ocazie. În sfârşit am şi eu timp să mă gândesc ce să fac cu viaţa mea. Ce sens să-i dau. Ce importanţă să-i dau. Şi mie. Care sunt ţelurile pe care mi le stabilesc. Dacă chiar am vreunul. Şi dacă da, unde sunt ele. Ce am vrut cândva să obţin şi ce am obţinut. Întrebări pe care, altminteri, ţi le pui doar la sfârşitul vieţii, încolţit de metafizica până atunci tot mereu negată în spaţiul îngust al ultimelor zile; agăţat de picătura finală, EKG-ul are uneori mici întreruperi, şi panica îţi bubuie în ventriculele inimii. Ce am vrut eu odată să obţin şi ce-am obţinut. Unde mă aflu. Cine sunt eu. La ce bun exist. Şi în final: Ce să fac...

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

Dar nu numai individul îşi pune întrebarea asta: ce să fac – e întrebarea decisivă a omenirii. Şi iată-mă aducându-mi înaintea ochilor marile obiective ale omenirii, care sună aşa ...fără războaie ...fără boli... fără foamete ...fără sete ...şi ...şi... cam astea au fost. Pe urmă, însă, astea mai au sub-probleme, gaura din ozon, SIDA, rasismul, cursul acţiunilor, roşu-verde, şi albanezii. Iar eu mă întreb, eu unde mă aflu în interiorul acestei problematici generale, în care totul este cumva în legătură cu totul, aşadar şi cu mine, şi eu sunt o părticică din ea. Unde stau eu şi care este contribuţia mea la rezolvarea problemelor care ne vor distra în noul mileniu. *(Tăcere, apoi intră Georg, medicul)*.

De aceea am hotărât să mă pun la dispoziţia ştiinţei pe mine integral spiritul meu şi corpul meu. Pentru ca astfel să contribui cel puţin un pic un piculeţ minuscul la supravieţuirea şi progresul omenirii. Asta este oferta mea. Astea fiind spuse, mă pun, în integralitatea mea ca om întreg, la dispoziţia cercetării medicale.

GEORG : Există şi o anume poezie în gândul ăsta, nu-i aşa ? Să fii bolnav pentru alţii, să suferi pentru alţii, pentru ca până la urmă să aduci vindecarea pentru alţii ? E un gând simpatic şi altruist, şi totuşi pute până la cer a egocentrism.

KLARA : Nici urmă de martiriu secret şi nici de masochism ascuns. Atunci când spun pentru ştiinţă, am în vedere un scop foarte clar, un calcul bazat pe raportul costuri-profit, cu singurul gând ascuns, că viaţa mea nu va fi fost în zadar.

GEORG : Ce spuneam, o căutătoare de sens. *(Râde)*.

KLARA : Pragmatism ideatic.

GEORG : Şi ce aţi mai făcut până acum, vreau să spun ca să vă câştigaţi pâinea în general.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Eu am – eu sunt – eu am fost redactor tehnic. Indicaţii de montare şi de utilizare, instrucţiuni de folosire, pentru articole de uz casnic şi electrice, poliglot. *(Pauză, apoi nesigură)*. Mi-am provocat concedierea. Sarcinile cu care eram confruntată nu m-au satisfăcut. Eu am dreptul la o activitate pretenţioasă, care mă împlineşte şi mă face să progresez.

GEORG : Oferta dumneavoastră nu-i făcută la modul serios, nu-i aşa ?

KLARA : *(şi-a recăpătat controlul)* Ba da. Ba da.

(Pauză).

GEORG : Ce mai puteţi oferi dumneavoastră, în afară de voluntariatul dumneavoastră ? Aveţi experienţă ?

KLARA : La ce anume de pildă ?

GEORG : O boală cronică sau până acum incurabilă sau măcar una greu vindecabilă ar trebui în orice caz să prezentaţi, o leucemie de pildă, sau un pachet combinat, insuficienţă renală plus diabet avansat, şi-o tumoare ajunge, pe a cărei stare şi evoluţie ar putea fi verificat efectul unor noi medicamente. Sunteţi bolnavă ?

KLARA : Nu. Dimpotrivă. Într-un fel mă aflu aici ca să mă îmbolnăvesc. Vin ca o femeie sănătoasă şi plec ca una bolnavă, iar dumneavoastră încercaţi să mă faceţi din nou sănătoasă. Asta ar trebui să valoreze ceva pentru dumneavoastră.

GEORG : Ca femeie sănătoasă sunteţi la noi lipsită de orice valoare, material uman inutil.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Chiar nu se poate face nimic ? Sunt dispusă la orice, cicluri de experienţe genetice, transplanturi de organe, testări de vaccine. Imaginaţi-vă, un corp complet nealterat anamnetic, în care puteţi să înscrieţi orice boală. Nu aveţi nici un pic de fantezie creatoare în sensul ăsta ? În afară de asta sunt predispusă la îmbolnăviri, cu siguranţă că într-un timp foarte scurt m-aş număra printre cazurile cele mai grave, dacă nu cumva chiar complet disperate.

GEORG : Păi puteţi să reveniţi atunci.

KLARA : Vă rog. Asta e o ofertă unică. Aşa ceva nu vă mai pică niciodată.

GEORG : Nici nu vă e permis aşa ceva, vreau să spun, nu ar trebui să faceţi una ca asta, şi eu nu am voie să primesc. Nu am voie. Nu vă puteţi pune gratis la dispoziţia noastră. E împotriva legii. Şi, presupun, şi împotriva eticii cercetării. Să oferi un corp sănătos degeaba ar însemna să-l înjoseşti. Şi oricum aici n-aţi nimerit unde trebuie.

KLARA : În privinţa asta m-aţi înţeles greşit, ce credeaţi. De dăruit nu am absolut nimic. O despăgubire mi s-ar părea potrivită, cel puţin, cât să-mi permită să-mi duc mai departe viaţa normală.

GEORG : Da atunci, aha, în cazul acesta aveţi o ofertă tipică pentru linia farmaceutică.

KLARA : Linie farmaceutică ? Există aşa ceva ?

GEORG : Dada dada, douăzeci de mii de subiecţi aproximativ, dada anual, doar în Germania, gospodine, studenţi, şomeri, existenţe plictisite, însingurate, înglodate în datorii, şi clienţi permanenţi printre ei, pe care povestea asta-i excită, cine ştie.

KLARA : Şi cine, unde trebuie să mă …?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GEORG : Direct la firmele farmaceutice. Aici sunt instituţiile de teste pe animale, alături laboratoarele umane. Dacă nu sunteţi răcită sau gravidă, dacă nu luaţi droguri, puteţi să faceţi oricând o ofertă. Trei săptămâni aduc în medie peste patru mii de mărci.

KLARA : Mă îmbogăţesc.

GEORG : E cazul să vă vindeţi scump idealismul.

KLARA : Şi atunci ce se cheamă că sunt o farmacurvă.

GEORG : Decizia vă aparţine. Bineînţeles trebuie să respectaţi pauzele între diferitele etape de teste. La fel ca şoferii de TIR, şofatul fără întrerupere este …

KLARA : …împotriva legii.

GEORG : Exact.

KLARA : Da. Exact. Exact ceea ce caut ca să zic aşa. *(Pauză)*. Minunat. Aveţi cumva câteva adrese ?

(Pauză)

GEORG : Eu, vă sfătuiesc bineînţeles să renunţaţi. Eu nu aş face asta în locul dumneavoastră.

KLARA : Am nevoie de bani.

GEORG : Efecte secundare: Căderea părului, rău cronic, înţepături în ficat, hemoragie gastrică, ameţeli, inima o ia la goană –

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Pe dumneavoastră ar putea să vă lase indiferent.

GEORG : Ar putea. *(Pauză)*. Suflecaţi-vă un pic mâneca.

(Klara o face).

KLARA : Poate sufăr de vreo boală fără să ştiu.

GEORG : *(o leagă la pompa de sânge)* Puteţi să veniţi din trei în trei luni să donaţi sânge. Asta vă aduce câte cincizeci şi şapte de mărci şi optzeci.

KLARA : Cincizeci de mărci – ascultaţi, asta e marfă de prima calitate, aş vrea totuşi să mă vând ceva mai scump.

GEORG : Atunci trebuie să vă duceţi pe piaţa neagră. Aici avem preţuri fixe. *(Pauză)*. Trebuie totuşi să se poată găsi vreo activitate lucrativă pentru dumneavoastră.

KLARA : Sunteţi cumva Oficiul Forţelor de Muncă ?

(Pauză).

GEORG : Vreau să vă mai văd.

(Tăcere).

KLARA : Ia spuneţi, cine scrie de fapt instrucţiunile de folosire pentru toate ustensilele medicale ?

GEORG : Pentru asta există personal specializat. *(Pauză)*. Păreţi să aveţi într-adevăr o relaţie temeinică cu boala în sine. Ar fi trebuit să studiaţi medicina.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Încă o şansă ratată.

GEORG : Vă conduc până dincolo la colecţia de istorie naturală, ei mai caută uneori personal auxiliar.

KLARA : La ce ? La şters praful ?

GEORG : Pentru arhivă. Vreţi ? *(Pauză)*. Fiţi fericită că aveţi un corp sănătos.

KLARA : Da. Şi unde mai pui că mai e şi frumos. *(Pleacă amândoi).*

6

(Klara se mută la Tomas).

KLARA : Asta e partea bună acum. Dacă aş mai putea să-mi plătesc locuinţa, niciodată nu ne-am muta împreună. Acum însă suntem obligaţi să fim fericiţi.

TOMAS : Un altul ar spune, destin.

KLARA : Un cuvânt atât de mare nu-l merităm noi. Nouă, destinul ne face în cel mai bun caz un semn fugar, şi a şi zburat mai departe, noi nici măcar n-am băgat de seamă, şi el se ocupă deja de clienţii importanţi.

TOMAS : Dacă încă mai am vreo libertate, mi-ar plăcea să cădem de acord ca fiecare să aibă un dormitor numai al lui.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

(Pauză).

KLARA : Sigur. Nici o problemă. *(Pauză)*. Atunci vara dormim în patul tău mai lat, fiindcă atunci căldura se înghesuie între noi, şi iarna dormim lipiţi unul de altul reci ca peştii într-al meu, îngust. Şi acolo unde ni se ating picioarele îngheţăm împreună. Dimineaţa ne uităm la cristalele de gheaţă cum se topesc. Când ne-am sculat, s-a format o băltoacă de gheaţă topită picurând pe podea.

TOMAS : Da. Poate.

(Tăcere).

KLARA : Aproape că-mi găsisem o slujbă. Temporară. Muzeu de ştiinţe naturale. Să verific liste de inventare. Anul ăsta însă n-au mai avut nevoie de nimeni. *(Pauză)*. Acum sunt totuşi din nou absolut optimistă.

(Tăcere).

TOMAS : Klara.

KLARA : Da.

TOMAS : Noi, noi nu ne mutăm aici împreună pentru mai mult timp. Nu-i aşa ?

(Tăcere).

KLARA : Asta ţi-am uitat-o, că, atunci la soră-mea, tu ai stat cu cuţitul la spatele meu, toată seara. Nici măcar să fii soţul meu nu mai voiai, de ce ? Ţi-a fost jenă cu mine. Eu însă am uitat deja. Iar acum uite că sunt aici.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

(Tăcere).

TOMAS Că tu, aici, că noi, împreună –

KLARA : Când am să ajung iarăşi să câştig ceva bani, atunci o să ne căutăm o locuinţă mai mare. Pe asta, aici, nu trebuie s-o considerăm decât ca pe tabără de bază, care ne pregăteşte pentru urcuşul spre creastă. Zilele pline de privaţiuni rămân în ceaţă atunci, sus va străluci soarele.

(Tăcere).

TOMAS : Dar asta nu se poate, să te ajut aşa pe termen lung.

KLARA : Şi eu te-am mai ajutat cu bani. Şi pe urmă roata se mai şi întoarce.

(Pauză).

TOMAS : Te uiţi la mine ca o soră.

KLARA : Ideile tale bizare. *(Pauză)*. Cum de nu râzi ? O dată. Încolo spui mereu că viaţa merge mai departe.

(Tăcere).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Alaltăieri am fost şi-am donat sânge; pentru cincizeci de mărci poţi să-ţi vinzi sângele, şi nici nu bagi de seamă, că-ţi lipseşte ceva. *(Tăcere)*. Ascultă, Tomas, noi doi rămânem împreună. Sau nu …

(Tomas dă din cap că da.. Intră Irene).

IRENE : Ultima oară m-am mutat acum unsprezece ani. A fost a doua oară şi până acum şi ultima în viaţa mea. Am împachetat vesela în hârtie în hârtie în hârtie în lăzi. Şi cu toate astea s-a spart. Aici e un serviciu de ceai pentru două persoane.

KLARA : Eu nu beau niciodată ceai.

TOMAS : Ceva nou e prea pretenţios. Ce e practic la vechituri: dacă dintre atâtea piese disparate se sparge una nu face gaură-n garnitură.

IRENE : Nu vreau să mă scuz. Dar hai să uităm cearta.

KLARA : Pentru o putoare nu sunt ranchiunoasă.

IRENE : Jos mai era o femeie. Cred că şi ea are un cadou. Tocmai despachetează.

TOMAS : Nu se poate.

IRENE : Nu ştiu unde să le pun. Îmi pare cunoscută. – Ai deja o slujbă ?

KLARA : Nu.

IRENE : Aş avea o soluţie provizorie. Muncă uşoară, bine plătită.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Ce şi unde ?

IRENE : Să ai grijă de nişte copii.

KLARA : Nu.

IRENE : De ce nu ? Om de afaceri, Asia-Import-Export. De la el am cumpărat serviciul. Plăcut, simplu, bani câştigaţi repede, pe deasupra.

KLARA : Nu am calificare pentru aşa ceva.

IRENE : Ridicol. Joacă de copii. O avem în sânge.

KLARA : Nu. Nu. Nu.

IRENE : Nu insist.

(Intră Elisabeth).

ELISABETH : *(către Irene)* Dumneavoastră nu ştiu cine sunteţi. *(către Klara)* Dumneavoastră bănuiesc cine sunteţi. *(către Tomas)* Dumneavoastră sunteţi vinovatul. *(Ţine în aer un pachet)*. Am aici un cadou, un cadou, dobândit în prăvălia dumneavoastră. Şi pe care din păcate mă văd acum nevoită să-l reclam. Cu alte cuvine, nu-şi respectă promisiunile. E bun de aruncat. Uitaţi-vă şi dumneavoastră: *(Extrage din pacheţel o inimă, aproximativ de mărimea unui pepene galben, şi o ridică atentă în aer; e roşie şi foarte umflată.)*.

Acesta este cadoul prietenului meu. Acum trebuie să spun din păcate, al fostului meu prieten. Chipurile, dintr-o sticlă extrem de preţioasă şi foarte sensibilă, ca un

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

abur de subţire, foarte uşor casabilă. Niciodată n-am avut curaj, chiar şi numai s-o ating, de teamă, să nu rămână vreo pată, vreo deformare sau vreo fisură cât firul de păr; cel mai mic şoc i-ar putea face rău. Mai grijulie decât cu un ou crud m-am purtat cu această inimă. Acum prietenul meu m-a părăsit. Înainte era chiar incandescentă la mijloc: exact aici pâlpâia în ritmul bătăilor inimii. Asta bineînţeles a trecut. Şi, aşa cum se cuvine la o scenă de despărţire, care ar trebui să corespundă pasiunii odinioară trăite de noi, am vrut să-i arunc inima la picioare, ca să se spargă în cioburi dintre cele mai fine; dacă aş avea noroc, unul i-ar sări în ochi şi el ar cădea mort pe loc, inima care s-ar sparge ar fi moartea lui. Aşadar, mi-am pus atitudinea mea de Brunhildacarmenmedeea, pe care o repetasem deja în faţa oglinzii, iar acum priviţi şi dumneavoastră: *(Aruncă inima cu toată puterea de podea, unde rămâne lipită cu un sunet noroios ca un bulgăre de lut)*. Nu se sparge, nu se sparge absolut deloc. *(Ea aruncă inima de perete, de care se loveşte cu un sunet înfundat, rămânând lipită un timp, ca să cadă apoi, ca filmată cu încetinitorul, la podea, cu masa un pic deformată, dar, fără nici un echivoc, întreagă ca o inimă)*.

Inima asta este incasabilă, de unde şi până unde material preţios, material ordinar, grosolan şi ordinar. *(În continuare, ea aruncă inima de dulap, masă, tavan etc. Tot mereu rămâne lipită şi cade apoi încet şi cu un plescăit înfundat la podea. Inima asta e rezistentă ca pielea, tare ca pielea, o inimă indestructibilă din piele de maimuţă, inima asta nu se fisurează, nu plesneşte, nici măcar umflături sau vânătăi nu rămân pe ea; indestructibilă, frământabilă şi fără sentimente, ea nu resimte nici o durere, nu ţipă, e silenţioasă)*. Am fost înşelată; am venit să reclam inima asta, am venit să cer despăgubiri.

TOMAS : Eu nu cunosc această inimă. Inima asta este realmente un corp străin pentru mine, eu nu răspund pentru ea, ea nu a fost niciodată vândută de mine cuiva.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

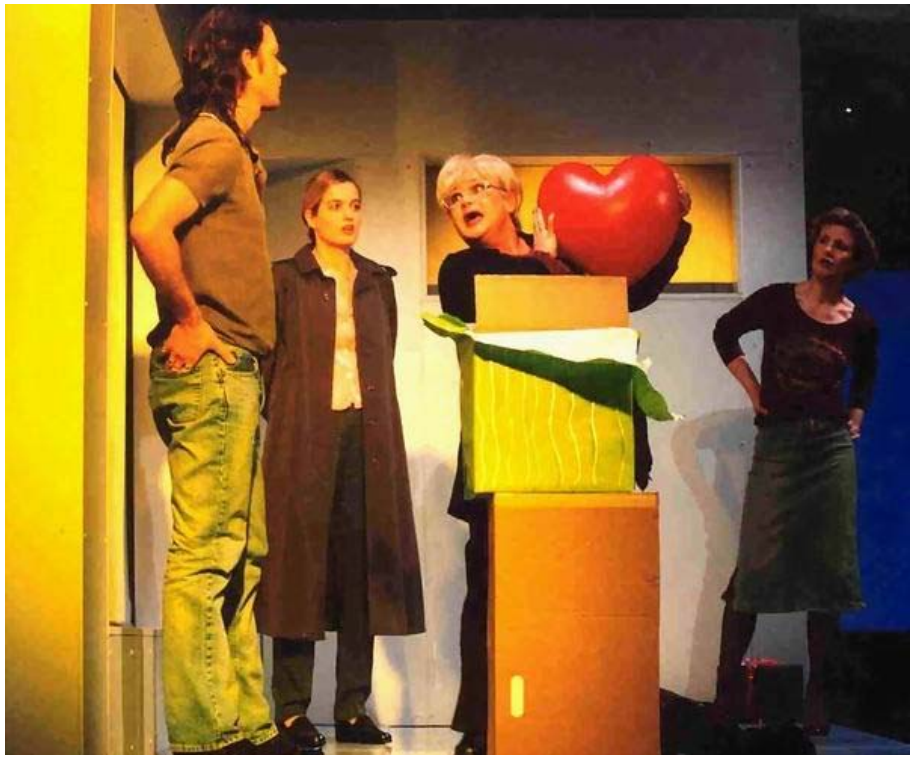

ELISABETH: Dăruită.

TOMAS : Nici dăruită.

ELISABETH : Aruncată după mine.

TOMAS : Nici aruncată.

ELISABETH : Păi nici nu ar putea s-o vrea cineva.

TOMAS : Inima asta este confecţionată fără îndoială din Latex de polietilenă, un derivat de cauciuc termoplastic greu inflamabil, şi hidrofug, o inimă sigură; eu nu am posedat niciodată o astfel de inimă, niciodată nu aş lua după mine un astfel de obiect hazliu.

ELISABETH : Vreţi astfel să-mi spuneţi, că prietenul meu m-a indus în eroare; prietenul meu e un mincinos.

(Pauză).

TOMAS : A fost, a fost poate un mincinos. Eu unul nu ştiu, nu-l cunosc pe prietenul dumneavoastră.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

ELISABETH : Poftim, s-ar putea să mai aveţi nevoie de asta.

(Elisabeth îi aruncă inima Klarei şi iese fără nici un cuvânt. Klara ia inima la ea).

IRENE : Grozavă femeie.

KLARA : Şi cine e ? Cine e ?

(Irene pleacă după Elisabeth).

7

(Seară. Pe o stradă lăturalnică. În faţa unui restaurant cu anunţul "Astăzi zi de odihnă". Plouă).

KLARA : Şi acum.

GOTTFRIED : Nici eu nu ştiu. *(Tăcere)*. De-atâtea ori m-am gândit la tine. Şi acum asta.

KLARA : Eu nu cunosc zona asta. O cunoşti tu.

GOTTFRIED : M-am gândit de multe ori la tine. De-atâtea ori m-am gândit la tine. Şi acum asta.

KLARA : Nu pot să-mi permit un taxi. Nu am bani de loc.

GOTTFRIED : Mă simt atât de prost. Eu te-am invitat.

KLARA : Gottfried. Încotro acum ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GOTTFRIED : Păi nici eu nu cunosc zona asta.

(Vine Chinezul, cu un coş acoperit cu un şervet).

CHINEZUL : *(strigă)* Mincare prăjit – mincare copt –

KLARA : Un cuib de primăvară şi pe urmă valea acasă. Atâta timp pierdut. Ştii că eu sunt în căutarea unui post.

CHINEZUL : Mincare prăjit – mincare copt –

GOTTFRIED : Cred că nici nu mi-e foame. Klara, încă o jumătate de oră doar. Trebuie să-ţi – pentru mine e foarte urgent …

KLARA : Ascult. *(Către Chinez)*. Să ştiţi că e greşit. Mincare prăjit. Mincare copt. E complet greşit. Corect se spune mâncăruri prăjite şi coapte sau mâncăruri la tigaie şi la cuptor. Ce anume aveţi. Cuib de primăvară şi chop suey. Vedeţi dumneavoastră, deja cu cuptorul e o mare problemă. Cuptorul, asta generează deja neînţelegeri. Ne face să ne gândim mai degrabă la cozonac. Scuzaţi-mi insistenţa, eu redactam cândva meniurile pentru un lanţ hotelier, pedanterie profesională.

CHINEZUL : Eu găsesc mult mai frumos aşa. Dam la cap de ghindit. Meniul trebuia eram ca poezie, altfel vinul nu aveam gustul inca înainte gustam de la prună, gust răsuflat aveam. Eu dau dumneavoastră şi o poezie.

KLARA : Scuzaţi-mă, mâncare, mâncare, da, un cuib de primăvară.

CHINEZUL : Precis poezie. Mai târziu. *(Iese)*.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Unde pleacă. De fapt eu nu m-am gândit la tine. Acum am să mănânc ceva şi sper să fiu invitata ta. Fiindcă eu nu am bani.

GOTTFRIED : Asta are să se rezolve, Klara. Îţi fac rost de credit.

KLARA : Cu ce condiţie ?

GOTTFRIED : Nici una.

KLARA : Precis ?

GOTTFRIED : Precis.

KLARA : Grozav. Mulţumesc. *(Pauză)*. N-am să-l pot înapoia niciodată. Lucrez câteva ore ca babysitter, asta e – asta e ridicol de umilitor, şi nu-ţi ajunge nici de bani de buzunar.

GOTTFRIED : Despre asta vorbim mai târziu.

(Tăcere).

KLARA : Şi tot nu am cu ce să girez.

GOTTFRIED : O invenţie. Ţi-am inventat o legendă perfectă. O să minţim banca. Eu mint banca. La ce am mai făcut toate programele astea de pregătire ? Mai mult service. Mai multă eficienţă. Consiliere orientată în funcţie de clienţi. Da, ce altceva ? Exact asta fac eu acum. Banca – e doar o abstracţiune. Nimic nu o doare. Nimic nu-i produce vreo pagubă. Nu e un organism. Numai cifre. *(Pauză)*. N-aş fi crezut, că-mi face atâta plăcere.

KLARA : Eşti un infractor economic.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GOTTFRIED : Doar un spărgător de bancă. Unul mic de tot. Dar sunt încă în creştere.

(Tăcere).

KLARA : Ce vrei în schimb ?
(Pauză).

GOTTFRIED : Nimic. *(Tăcere)*. Nu ştiu. – N-aş vrea să mai îmi fie frică. Să mai trebuiască să-mi fie frică. Că ceva scapă de sub control. Da. De aceea trebuie să încep eu să controlez lucrurile. Să nu trebuiască să mă mai tem că sunt slab.

KLARA : Doar nu faci asta degeaba.

(Pauză).

GOTTFRIED : Acum. Să apuc taurul de coarne. – Klara, Tomas te înşeală.

(Klara tace).

GOTTFRIED : Klara ? M-ai auzit ? – Ai înţeles ce-am spus ? – Habla espanol, parlez-vous francais ? Prietenul – tău – te – înşeală – cu – altă – femeie.

(Klara tace).

GOTTFRIED : Klara ? *(se duce la ea, o apucă şi o scutură şi o scutură)* –

KLARA : Aşa deci. *(Tăcere)*. Aşa deci.

(Tăcere).

Dea Loher
LEGĂTURILE KLAREI
Editura LiterNet
2003

GOTTFRIED : De altfel, nici între mine şi Irene nu mai e ca-nainte. *(Pauză)*. Strigă în somn. Iar eu sunt atât de ţeapăn şi de imobil ca un copac. Ca şi cum ceva m-ar ţintui locului şi m-ar trage-înapoi, iese din pământ şi mă apucă şi mă ţine în loc, când vreau să mă duc spre ea, pe urmă mai întind mâinile, dar atunci ea deja s-a întors în altă parte. E mult de când ea s-a întors în altă parte. Încotro, asta nu ştiu. Spre deosebire de tine. Tu ştii cel puţin, că este o altă femeie. Asta deja e ceva. Este un adversar.

(Klara tace).

GOTTFRIED : Nici măcar nu mai ştiam ce frumos e să stau de vorbă cu tine. Frumos – cât de viu pot să fiu, cu tine. Acasă e mereu atâta linişte. De fapt e la fel ca la bancă. Nicăieri nimic în dezordine, pentru toate cele există sertare, dulapuri şi rafturi, unde e cazul cu cheie. Iar cheile respective sunt păstrate într-un dulap anume pentru chei, care la rândul lui poate fi încuiat. Ca şi când am fi înconjuraţi de obiecte primejdioase, în faţa cărora trebuie să ne punem la adăpost şi să fim atenţi, să nu cumva să ne atace. Klara, eu m-am îndrăgostit de tine. *(Pauză)*. Pot să te ajut.

KLARA : Nu aud absolut nimic. Au zi de odihnă. Nici un zgomot. Nu miroase a mâncare. Am pierdut metroul.

GOTTFRIED : O să vedem cum evoluează lucrurile. Carola e mare deja, ea o să rămână cu maică-sa. Bineînţeles că e un scandal: sora soţiei mele. Am să plătesc pentru amândouă …

KLARA : Am nevoie de bani gheaţă.

GOTTFRIED : Cât ? Am la mine două sute …

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Nu, creditul. Vreau întregul credit în bani gheaţă.

GOTTFRIED : Plătiţi în mână ?

KLARA : Plătiţi în mână.

GOTTFRIED : Mă tem că asta e o problemă care momentan mă depăşeşte.

KLARA : Păi poţi să te răzgândeşti.

GOTTFRIED : Şi altceva ? *(Pauză)*. Mi-ar plăcea să plec câteva zile. Cu tine.

KLARA : Crezi că poţi să mă cumperi ?

GOTTFRIED : Nu. Să te consolez.

KLARA : Acum cară-te. Cară-te.

(Chinezul se întoarce).

KLARA : Tocmai am descoperit o breşă pe piaţă. Cuiburi de vară, cuiburi de toamnă, cuiburi de iarnă şi cuibul Patru Anotimpuri –

CHINEZUL : Poezia:

GOTTFRIED : *(în timp ce pleacă)* Se spune mâncare, mâncare.

CHINEZUL : Grădina în soare-a-nflorit
Toată ziua am stat şi-am cântat,
Şi tu mi-ai strigat cu mult jind

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

Eu te iubesc nespus.
Trandafirul s-a ofilit
Geamul s-a spart, s-a lăsat
Surâsul ţi-e strâmb, suferind
Iubirea mea s-a dus.

(Întuneric).

8

(La Irene).

IRENE : Gottfried are grijă de copil. Eu, eu sunt aici, e drept, sunt acasă, o aprovizionez, de avut însă grijă – Eu simt altfel decât el, eu nu am vrut copilul, nici un copil de la nimeni. Să nu trebuiască să dau mai departe altui om datoria de a fi nevoit să trăiască. Să fii nevoit să trăieşti, căci aşa simţeam eu însămi, când eram copil. Se pronunţase o sentinţă în ceea ce mă privea, fără ca pe mine să mă fi întrebat cineva, fusesem chemată la viaţă, fie că voiam sau nu. Viaţa a fost pentru mine o sentinţă executată silit, aşa gândeam eu. *(Pauză)*. Întotdeauna i-am invidiat pe copiii, pe prietenii, care erau veseli încă de dimineaţă; veseli probabil încă înainte de sculare, nu ca mine numai în vis; căci mie îmi mergea bine doar când dormeam.

(Pauză).

ELISABETH : *(fredonează încet)* Veselă e viaţa de ţigan …

Dea Loher
LEGĂTURILE KLAREI
Editura LiterNet
2003

IRENE : Îmi puteam face suportabilă sentinţa numai impunându-mi cea mai severă disciplină. Un orar strict, un corset zilnic, care mă obliga să respir. Astfel am supravieţuit. *(Pauză)*. Gottfried a fost o poliţă de asigurare, o asigurare pe viaţă, aşa cum nu o găsisem la părinţii mei, nici la Klara şi cu atât mai puţin la fratele nostru. Într-o căsnicie cu Gottfried nu avea să se întâmple nimic, nimic imprevizibil, excitant, răscolitor, şi asta era o mare uşurare şi o perspectivă care mă despovăra. Astfel puteam să-mi porţionez acest întreg traseu existenţial care se mai afla înaintea mea şi să-l parcurg în ritm egal. *(Pauză)*.

Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat vreodată ceva, Gottfried ar fi fost în orice furtună o plută de salvare verificată. Dar dacă totul avea să decurgă cât se poate de liniştit, atunci nu avea să se întâmple nimic, absolut nimic; nici măcar nu îndrăzneam să sper atât de departe. *(Pauză)*. Frica mea supremă era să nu condamn eu însumi un om la viaţă; să nu dau mai departe sentinţa care mă lovise pe mine. Din cauza asta n-am vrut copii, niciodată. Când am rămas însărcinată, am vrut să nu-i spun lui Gottfried, dar într-un scurt moment de beţie a revoltei şi a presupunerii bruşte, nebuneşti, de a mai putea repara ceva printr-un copil, – nici nu ştiu de unde mi-a venit atâta nesăbuinţă –, atunci i-am spus, şi din clipa asta nu s-a mai putut face nimic. *(Pauză)*.

Observam această vietate străină permanent stăpânită de frică, să-i văd orice semn de dezgust, melancolie, spaimă, apatie, şi nu este greu să vezi ceea ce vrei tu să vezi. Propria mea nelinişte s-a amplificat, eu mă consideram incapabilă să-l ajut pe copil; nu mi-am mai permis să mă apropii de el în vreuna din trăirile lui, din teama de a nu claca în faţa lor, şi, încet, ne-am devenit străini, şi am menţinut o relaţie politicoasă, ca nişte rude îndepărtate, şi asta e şi astăzi la fel. *(Pauză)*. Şi înţeleg, dar nu pot să schimb nimic.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

ELISABETH : Va trebui să-l părăseşti pe soţul tău.

IRENE : Eu – *(râde)*. Niciodată n-aş putea să fac asta. *(Pauză)*. Nu pot să schimb asta, decât în somn. *(Pauză)*. De unde ţi-a venit ideea asta ? *(Pauză)*. De-aia am venit după tine, ca să-mi spui lucruri din astea ?

ELISABETH : Da. Şi eu te-am aşteptat pe tine, te-am aşteptat la colţ în faţa casei lui Tomas, ca să poţi să vii după mine şi să-mi zâmbeşti, şi pentru ca eu să pot să-ţi spun să-l părăseşti pe soţul tău, iar tu ai s-o faci, şi anume pentru mine.

IRENE : *(râde. Pauză)*. De când a fost Klara la noi, Gottfried e foarte gânditor. Cred că-i pare rău de ea, mai întâi fără serviciu, pe urmă povestea cu Tomas.

ELISABETH : I-ai spus, că Tomas şi cu mine –

IRENE : Da, de ce nu.

ELISABETH : Atunci bucuraţi-vă împreună de căsnicia voastră intactă, da. De terenul ipocritelor voastre exerciţii de fidelitate, da. Dacă se aprinde undeva chiar şi numai o flăcăruie cât un băţ de chibrit, sau dacă aburul indică o dată puţină suprapresiune în oala minune, un semn nevinovat de ceva viaţă, se declanşează imediat instalaţia de stingere, care înlătură temeinic orice pericol de incendiu, de aici mirosul ăsta înţepător, de aici această miasmă mortală în aer, care adie deja chiar din hainele tale.

IRENE : De ce te enervezi în halul ăsta, noi am găsit că e foarte măgulitor pentru tine ?

ELISABETH : Aţi găsit că e măgulitor, da, voi amândoi – cu tine am vrut eu să vorbesc despre asta, nu cu soţul tău –

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

IRENE : Păi da, o relaţie cu un tip atât de tânăr –, asta e ceva, orişicât – ghinion pentru Klara, dar în cazul tău nu se poate spune decât, tot respectul pentru vaporul cu aburi, nu există absolut nimic măgulitor aici. În afară de asta ea s-a mutat la el, ea la el, oricum povestea e terminată de mult. Mi-am luat adio.

IRENE : Eşti geloasă ?

ELISABETH : Bineînţeles că sunt geloasă. Nu sunt deloc geloasă, nu, nu sunt geloasă. *(Pauză)*. Nu pe sora ta.

IRENE : Atunci pe cine ?

(Pauză).

ELISABETH : Pe soţul tău. *(Pauză)*. Pe soţul tău.

(Tăcere).

ELISABETH : Tomas, el nu ştie ce vrea, şi n-o să ştie niciodată. E cu neputinţă să scoţi ceva de la el pe tema asta. El n-o să se hotărască niciodată pentru nimeni, şi apoi să-şi respecte hotărârea. Şi asta nu-l face nici măcar nefericit.

IRENE : Altfel decât noi.

ELISABETH : Altfel decât tine.

(Tăcere).

IRENE : Nu povesteşti nimic despre trecutul tău.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

ELISABETH : Chiar atât de bătrână nu sunt, încât să fie mai interesant decât viitorul meu.

(Pauză).

IRENE : Îl iubeşti pe Tomas.

ELISABETH : Eu nu iubesc pe nimeni. Cu Tomas m-am distrat.

IRENE : Pentru Klara nu e cazul să-şi facă nimeni griji. Ea ştie să-şi ia ce îi trebuie. Acum are nevoie de o locuinţă şi ţi l-a luat din nou pe Tomas.

ELISABETH : Mi l-a luat, mi l-a luat, cum vorbeşti tu, de-a dreptul scârbos, ca un copil de trei ani *(o imită)* MamamamaKlarami-aluatjucăria, Oameni-obiecte, oameni-obiecte, ca şi când ăsta ar fi unul.

(Tăcere).

IRENE : Voiam să-ţi povestesc ceva.

ELISABETH : Da.

IRENE : Despre un vis, pe care-l am de la un timp încoace.

ELISABETH : Un vis, grozav. Asta-i o chestie pe care o iubesc, să-ţi povesteşti visele. Ăsta a fost dintotdeauna idealul meu de prietenie împlinită. *(Pauză)*. Ascult.

IRENE : Poate mai târziu.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

ELISABETH : Chiar că nu vezi decât ceea ce vrei tu să vezi. Şi auzi numai ceea ce vrei tu să auzi. Crezi cumva că nu cunosc visul tău ?

(Tăcere).

ELISABETH : Odată am fost într-un rezervor de apă subteran, o cisternă săpată în stâncă, tavanul era susţinut de coloane, şi între aceste coloane era un bloc de piatră, mai înalt de un metru, un cap; stătea răsturnat, apa îi ajungea până unde începea fruntea, şi deasupra, răsturnată, se vedea faţa, care era cioplită în piatră, înspăimântătoare, o mutră umflată şi rea, şerpi creşteau în loc de păr, îşi ridicau din apă capetele lor mici, buzele creaturii rânjeau strident. Dacă însă aşteptai până când apa se liniştea, şi stătea netedă şi aproape nemişcată în lumina beciului, puteai să mai recunoşti faţa în oglinda apei încă o dată şi altfel; limpede şi paşnică, aproape veselă, umerii obrajilor un relief, o faţă turtită, lată, care din faţă arăta ca o monedă. Era capul Meduzei. *(Pauză)*. Se spune că proprietarii de odinioară ai cisternei nu ar fi îndrăznit să întoarcă acel cap şi să-l aşeze cum trebuie, din teamă de zei şi Gorgona; ei ştiau însă că imaginea ei în oglindă, chipul adevărat al celui răsturnat, aproape surâzător, pe ăsta puteau să-l privească, fără să se transforme în piatră.

(Tăcere).

ELISABETH : Priveşte-mă. *(Tăcere)*. Priveşte-mă. *(Tăcere)*. Priveşte-mă.

(Irene o priveşte).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

9

(Camera Klarei. Pensiunea Rosa. Sordid.)

(Tabloul 1)

GEORG : Aici locuieşti acum ?

KLARA : Se poate închiria cu săptămâna. Chiar şi preţul se poate negocia. Cu cât stai mai mult, cu atât e mai mic. Mare avantaj în comparaţie cu o locuinţă. De îndată ce am din nou de lucru, am şters-o de aici.

GEORG : Ai vreo perspectivă ?

KLARA : Nu mai poate dura mult.

GEORG : Păcat. Dacă s-ar fi aranjat cu muzeul am fi fost foarte aproape unul de altul. Ideal pentru pauza de prânz.

KLARA : Poate anul viitor.

(Tăcere).

KLARA : Dacă vremea ar fi fost mai frumoasă, mai puteam să ieşim la plimbare. Îmi place să mă plimb noaptea.

GEORG : Mie de fapt mai puţin.

(Tăcere).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GEORG : Data viitoare am putea să mergem chiar într-un hotel ca lumea.

KLARA : Data viitoare –

GEORG : Nu vrei ?

KLARA : *(ridică din umeri. Apoi pauză)*. Dar hotelul e totuşi hotel. Nu e destul de frumos pentru tine.

GEORG : Iubesc covoarele astea soioase, cuverturile sintetice, cu mirosul stătut şi izul de insecticid. Te simţi imediat atât de decăzut – Dar aici este practic casa ta.

KLARA : Ba nu. *(Pauză)*. Ar trebui să mă simt prost din cauza asta. Să nu mă trezesc, aici, cu amintirea ta. Să-mi amintesc cum ai atins oglinda, cum te-ai rezemat de masă, cum ai stat la fereastră. Cum ai stat întins în patul ăsta, poate. Nu ar trebui să-mi amintesc de toate astea.

GEORG : Dacă îţi face plăcere.

KLARA : Crezi că ar fi un chin pentru mine ? Cât eşti de încrezut. Amintirea doare când ceea ce-ţi aminteşti s-a sfârşit. Fără ca tu să fi vrut-o. Şi când trebuie să suporţi să fii compătimită, din cauza asta.

GEORG : Ei da, de vreme ce camerele de hotel seamănă oricum între ele, nu-i cine ştie ce diferenţă.

(Pauză).

KLARA : Ai cumva copii ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GEORG : Din câte ştiu nu. În orice caz nu de la nevastă-mea. Nu sufăr copiii. Iar ea nu poate să facă.

KLARA : Cum s-ar zice, v-aţi găsit bine de tot.

GEORG : Nu, totuşi, nu.

KLARA : Şi ea de ce nu poate să aibă copii ?

GEORG : Klara …

KLARA : Am întrebat şi eu …

GEORG : Doar nu ai de gând să rămâi ?

(Klara scutură din cap).

GEORG : A avut o congestie, abces ovarian, când era încă mică, şi s-a dus prea târziu la doctor. *(Pauză)*. Pentru o femeie boala e aproape ca şi când ar fi bântuită de diavol. În familia ei era interzis să se vorbească despre boală. Până la gradul de dificultate al unei gripe bolnavul era îndopat cu medicamente şi-n rest era ignorat. Cazurile mai grave, de la pojar la oase rupte, ajungeau în camera bolnavilor, în carantină. Cei fără speranţă, bolnavii de cancer, de pildă, după primul diagnostic erau duşi la spital şi de-acolo nu se mai întorceau. Aveau voie să-şi aştepte moartea zăcând prin sanatorii. Şi fiindcă nu le făcea nimeni curaj, chiar acolo rămâneau şi mureau. Fără întrebări despre dureri, fără schimburi de simptome, fără văitat, fără scuipat, fără plâns, fără sânge. *(Pauză)*. O viaţă pe de-a-ntregul aseptică în această casă.

KLARA : Atunci tu ce eşti pentru nevastă-ta ? Un preot care alungă demonii ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GEORG : Când m-am întins lângă ea, m-am simţit asemenea domnului Kurtz în inima întunericului, care pune să-i fie adus un băştinaş şi deja în timp ce acela se apropie poate vedea tremuratul în ochii lui. Ea aştepta totul de la mine. Dacă aş fi violat-o, nu s-ar fi speriat. Credinţă oarbă, aproape o păgână.

KLARA : E catolică.

(Georg râde. Apoi pauză).

KLARA : Şi – aşa ai făcut –

GEORG : Ce ?

KLARA : Ai violat-o ?

(Georg râde).

KLARA : Şi acum – nu vă mai culcaţi unul cu altul ?

GEORG : Nu am mai avut chef să fac pe exorcistul. *(Pauză)*. Sau pe necrofilul. *(Pauză)*. Vreau să mă simt viu. *(Pauză)*. Aşa cum mă simt cu tine.

(Klara râde).

GEORG : Klara, tu eşti cultura mea de celule proaspete, tu îmi speli sângele, tu eşti terapia mea de oxigen...

(Întuneric).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

(Tabloul 2)

(După mai multe întâlniri. Noaptea. Georg se îmbracă).

KLARA : Cred că ţi-ar fi plăcut de fratele meu. Era un pic aşa ca tine. Mereu bine dispus, mereu pe fugă. El m-a determinat să fac lucruri periculoase împreună cu el.

GEORG : De exemplu ?

KLARA : De exemplu în apropierea casei noastre era un lac de acumulare, şi chiar în spatele stăvilarului, în locul în care apa era deversată într-un canal, şi unde se formează lângă pragul barajului vârtejurile alea întunecate, pe acolo trecea o conductă îngustă de fier peste apă, pătrată, abia dacă era mai lată decât talpa pantofului. Fratele meu ne îndemna să traversăm pe acolo; aveam să ne simţim ca nişte acrobaţi pe sârmă, aşa ne promitea el.

GEORG : Şi, aţi traversat ?

KLARA : El traversa pe acolo pe orice vreme, o demonstraţie de curaj. Pe ploaie era bineînţeles cel mai primejdios. Eu nu eram în stare să mă uit la el atunci. Nimeni nu se uita. Dar el tot o făcea. Mergea încet în pelerina lui de ploaie cu braţele desfăcute pe conducta alunecoasă, mult deasupra apei care fierbea, un mic dragon în impermeabil gata să-şi ia zborul.

GEORG : Şi tu ?

KLARA : Şi eu am trecut. Doar noi doi am făcut-o. Eu şi fratele meu. Ceilalţi copii se uitau la noi şi erau încurcaţi.

GEORG : Şi ce s-a ales de el ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : A murit. Supradoză. – Îi simt lipsa mult de tot. El este aproape ca o durere-fantomă. – Precis că el ar fi ştiut ce să fac, el ştia întotdeauna pe ce drum s-o apuc, el ştia întotdeauna cum să faci să mergi mai departe.

GEORG : În mod evident nu.

KLARA : A fost un accident, un accident, un accident, fiindcă era uşuratic, fiindcă nu cunoştea măsură, fiindcă nu ştia ce e frica, fiindcă se credea invulnerabil – fiindcă nu voia să se mulţumească cu acest cotidian sufocant apăsător atât de lipsit de orice bucurie şi de orice – fericire –

GEORG : Klara Klara Klara. Am să te ajut eu. Am să-ţi găsesc un serviciu. Am să-ţi spun eu ce să faci. *(Pauză)*. Acum dormi. Îţi las aici câteva pastile ca să te linişteşti.

(Întuneric).

(Tabloul 3)

(Seară. Klara se dezbracă)

GEORG : Încep să înţeleg, ce găseşti la el.
KLARA : Găseam.

GEORG : E un tip destul de drăguţ, şi totuşi atât de moale.

KLARA : Nu este atât de sensibil cum pare. Doar slab. Nu ştie ce vrea. Un caracter oportunist.

GEORG : Cu toate astea ne place de el. *(Pauză)*. Oricum, tu mai ţii totuşi la el.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Nu cine ştie ce.

GEORG : Recunoaşte. Nu sunt gelos. Dimpotrivă.

KLARA : Ce vrei să spui ?

GEORG : Eraţi o pereche frumoasă, astă seară, voi doi. Este foarte – stimulator, să vă observ. În orice caz Tomas trebuie chiar să-şi mai dreagă glasul câteodată, când îţi spune ceva, atât de tare îl emoţionezi.

KLARA : De vină e conştiinţa lui vinovată.

GEORG : Nu-i asta, şi tu ştii foarte bine. Îţi face o plăcere secretă să-l vezi cum se zvârcoleşte.

KLARA : S-ar putea ca tu să fii atât de sadic, eu nu. Numai din cauza asta ai vrut să mâncăm împreună, ca să ne observi şi să verifici semnele de afecţiune ?

GEORG : Da. Exact. Şi trebuie să spun, îl găsesc foarte simpatic. Foarte simpatic. Şi chiar mai mult. *(Pauză)*. Se uită la tine ca un drogat.

KLARA : Şi tu.

GEORG : Eu – eu te iubesc, Klara. Te iubesc.

KLARA : O spui pentru prima oară.

GEORG : Da, ştiu.

KLARA : Vreau să spun, mie pentru prima oară.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GEORG : Da, ştiu.

KLARA : Eu ce-ar trebui să spun acum ?

GEORG : Nu ştiu.

(Tăcere).

GEORG : Klara, – poţi să-ţi închipui, că-l invităm pe Tomas la noi.

KLARA : La noi. Ce înseamnă la noi ? Aici.

GEORG : Da.

KLARA : La ce bun ? Eu una nu ţin.

GEORG : Vreau să spun, să-l invităm la noi în pat.

KLARA : Ca să …

GEORG : De ce nu. Ne înţelegem bine toţi trei. Şi eu mă simt – atras de Tomas.

KLARA : Îţi plac bărbaţii ?

GEORG : Eu nu privesc lucrurile astea atât de dogmatic. El a fost amantul tău iar acum sunt eu, o potrivire ideală.

KLARA : Ce eşti tu, voyeur ?

GEORG : Îmi place să mă bucur de viaţă.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : În nici un caz.

GEORG : Nu fii proastă, Klara. Doar îţi place să trăieşti lucruri deosebite. O ocazie ca asta nu se mai iveşte poate niciodată.

KLARA : De ce nu-ţi cauţi doi oameni străini ?

GEORG : Fiindcă iubesc relaţia asta familiară şi necunoscutul din ea. E ca şi când ai merge într-o expediţie, cu o hartă, pe care a desenat-o un altul. E trecut acolo un drum, dar nu poţi fi sigur, că el mai există şi ce anume te-aşteaptă, şi cât de schimbat de întorci înapoi.

(Pauză).

KLARA : Dar Tomas nu va marşa.

GEORG : Ba da.

KLARA : De unde poţi tu să ştii ?

GEORG : L-am observat. Ai încredere-n mine. Va marşa.

(Tăcere).

KLARA : Cred că e vorba de Elisabeth aia, cu care mă-nşeală.

GEORG : Te-nşela ?

KLARA : Da.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GEORG : Şi – arată bine ?

KLARA : E deja – mai bătrână.

(Pauză).

GEORG : El este încă îndrăgostit de tine.
(Pauză).

KLARA : Faci asta şi cu nevastă-ta ?

GEORG : Niciodată.

KLARA : De ce ?

GEORG : Ea nu cunoaşte alţi bărbaţi.

(Tăcere).

GEORG : Ai primit vreun răspuns concret până acum ?

KLARA : Doar refuzuri.

GEORG : Dar la Oficiul forţelor de muncă ?

KLARA : Nu mă mai duc acolo.

GEORG : De ce ?

KLARA : Un angajat nesuferit.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GEORG : Şi recalificarea ? Klara, îţi pun nişte bani în sertar, o să-ţi ajungă pentru săptămâna viitoare.

(Tăcere).

GEORG : Altminteri, cred că nevastă-mea are o bănuială.

KLARA : Şi … ?

GEORG : Am reuşit să i-o scot din cap. *(Pauză)*. Sfântă Fecioară, ce scene ştie să facă. Şi socru-meu alături în sufragerie. Cât se poate de neplăcut.

(Pauză).

KLARA : Hei, Georg.

GEORG : Hm.

KLARA : Te-ai gândit cumva să divorţezi ?

(Georg râde şi scutură din cap).

KLARA : De fapt de ce nu ?

GEORG : Cum aşa, Klara, fiindcă o iubesc.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

10

(Tomas, în camera de hotel a Klarei, o aşteaptă).

TOMAS : O surpriză. *(Pauză)*. Ce fel de surpriză mai poate să fie şi asta. *(Pauză)*. Eu nu merit nici o surpriză. Tu te mai porţi încă frumos cu mine. În timp ce Elisabeth, aşadar, femeia cu care eu – ştii, ea este o o o fostă profesoară de biologie ceva mai în vârstă, scoasă mai devreme la pensie, o pensionară prea tânără, asta spune deja tot, pe deasupra, nu a fost niciodată căsătorită – nu, nu vreau s-o vorbesc de rău acum, ea însă în orice caz mă ignoră. Nu mă mai cunoaşte. Tu, tu încă te mai porţi frumos cu mine. Asta e diferenţa. *(Pauză)*.

De părăsit, însă, m-aţi părăsit amândouă. *(Pauză)*. Poate, dacă v-aţi cunoaşte, v-aţi înţelege cât se poate de bine. *(Pauză)*. Camera e deja o surpriză destul de mare. O cameră, una confortabilă, ar trebui desigur să fie astfel amenajată, încât ochiul să se poată odihni în ea, să se plimbe prin ea şi să se odihnească cu o anumită satisfacţie, un efect optic de refacere într-un spaţiu locuibil cum s-ar zice. Într-un astfel de spaţiu locuibil ar trebui aşadar să se găsească mai ales obiecte, pe care ochiul să se poată aşeza contemplativ cu o anumită plăcere. În încăperea asta cel mai mult ţi-ai dori de fapt să închizi amândoi ochii. Nici măcar ca negustor de vechituri nu pot să văd în obiectele astea nici un câştig. Nici măcar concret, ca să nu mai vorbim de estetică. *(Tăcere)*. Klara ? *(Pauză)*.

De fapt eu nu sunt absolut nimic. Nici măcar ca negustor de vechituri nu am nici o valoare. Eu nu sunt nimeni. Nimic. Nimeni. Scris cu literă mică. Un nimeni scris cu literă mică. Şi când te gândeşti că strămoşii mei vin din Ungaria. Bunicii mei au

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

emigrat din Ungaria, iar tatăl meu, el însuşi ungur născut în Austria, a făcut chiar un drum până la Hódmezövasarhely, special, ca să-şi ia de acolo o unguroaică născută-n Ungaria, fiindcă de acolo vin gâştele, gâştele alea celebre pentru celebrul pate de ficat, şi fetele de acolo trebuie să fie foarte puternice, ca să îndoape gâştele alea îndărătnice. Tatăl meu a crezut că o fată cu muşchii braţelor ca la halterofili şi cu degete tari, care se descurcă cu un gât rebel de gâscă, ar putea să se lupte şi cu el. Căci tatăl meu se vedea şi pe sine ca fiind îndărătnic, căpos. Eu nu sunt făcut din acelaşi aluat cu el. Pentru caracterul meu îndopatul gâştelor nu a adus nimic bun. *(Pauză)*.

Şi într-adevăr tatăl meu a cunoscut-o pe maică-mea într-o biserică. Ei da, mai degrabă într-o capelă. Ea păzea gâştele într-o capelă părăsită undeva lângă Bekescsaba. Mai exact era de fapt chiar o ruină şi-atât, nu departe de Prcsibilskszeged; cerul era acoperişul, macii roşii se întindeau în chip de covor. Ei, frumos romantic. Ei s-au cunoscut în ruină, treptat, şi gâştele i-au păzit. Eu am fost conceput într-o ruină. De aici predilecţia mea pentru comerţul cu vechituri şi dinţii mei proşti. *(Tăcere)*. Sunt singur. *(Pauză)*. Klara. Aş vrea să mă ierţi. E adevărat, pentru mine tu eşti ca o soră. Nu e nimic rău în asta. Şi pentru sora lui omul are un sentiment de tandreţe. Nu vrei s-o faci să sufere, ai vrea să o protejezi. *(Pauză)*. Uneori îmi trece prin cap că multe lucruri le fac numai pentru ca după aceea cineva să mă ierte. Dar de cele mai multe ori iese altfel.

(Intră Klara şi Georg).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

11

(Camera de hotel a Klarei. Klara, Georg, Tomas).

KLARA : Timp de o clipă e o linişte deplină. Şedem pur şi simplu aici, eu la mijloc, şi mâinile noastre stau una peste alta, ca şi când am fi nişte copii care s-au rătăcit în faţa unei mări iar acum se uită descumpăniţi la suprafaţa nesfârşită a valurilor. E linişte. Ei bine, gândesc, atunci am s-o fac. Ceva ce nu am mai făcut niciodată. Şi este ca o potrivire întâmplătoare. Asta înseamnă că aşa a fost să fie, şi s-ar putea să existe şi o intenţie. Asta înseamnă, că eu aş putea şi să n-o fac, aş putea să împiedic asta. De mine depinde acum. De mine depinde ? Mă uit la Tomas care, din cauza părului lui care a crescut atât de lung, aduce puţin cu o fată. Ceea ce nu are chiar darul să-mi uşureze situaţia. Mă aplec spre el şi-l sărut, repede. În felul acesta mi-am luat adio, Tomas. Asta e pentru mine ultima oară când te înşel, aşa cum ai făcut-o tu înaintea mea. Dar tu va trebui să te uiţi la mine, şi sper că are să te frigă. Râd din nou, dar de data asta ei nu pot să vadă, atât de bine îmi ascund râsul în interiorul gurii mele, încât nu mai iese, ţopăind, afară din mine, mie şi numai mie trebuie să-mi aparţină, îl înghit, şi uite-l, în coşul pieptului meu, sare pe diafragmă ca pe o trambulină. Nu are nici o importanţă sentimentul; atât de mult m-am gândit că el e cel care face totul posibil, sentimentul meu, ce eroare, este mult mai uşor să trăieşti numai în funcţie de decizii, şi sentimentul are să se supună. Sentimeent, cât urăsc acest cuvânt.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

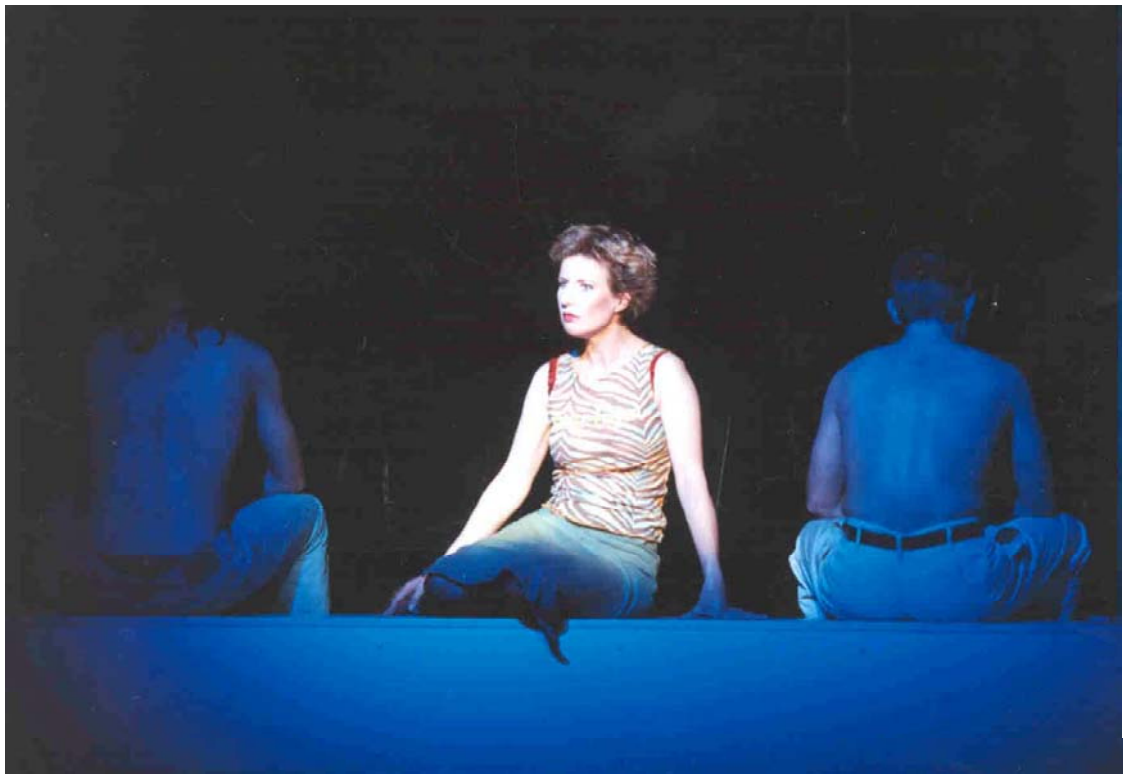

Râd. De data asta cu voce tare. Asta îi sperie. Georg face ochii mici şi duri, el aşteaptă decizia mea, el nu e încă sigur, ce anume am să fac, i-ar plăcea să mă oblige, i-ar plăcea să mă facă ascultătoare, văd pe faţa lui cum se străduieşte să mă facă să-i simt voinţa. E prost, deja nu mai simt pentru el nimic altceva decât surzenie, el nu ştie că situaţia se află numai în mâinile mele, că nu am să fac nimic de dragul lui, că am să mă folosesc de el. Am să închid ochii şi am să momesc plăcerea afară din el, şi când am să-i deschid am să văd înaintea mea trăsăturile lui copleşite de uitare de sine, cum mă privesc moale, rugător, fiindcă ele depind de mişcările mele, de sunetele mele. Am să ştiu cât de departe pot să merg, de ce sunt

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

în stare, cu inima rece, pentru asta am să-ţi mulţumesc ţie. Sentimentul, am să-l las să moară încet de tot cu ajutorul lor şi nu am să mă sperii constatând cât de puţin doare.

Dar tandreţea mea are să-i aparţină lui Tomas, chiar şi dacă nu-l mai iubesc, toată delicateţea mea, de care sunt în stare. Pentru că nu-l mai iubesc, am să-i dau pentru ultima oară ceea ce pierde. Lui, celui mai tânăr, mai maleabil, mai laş şi mai fals dintre noi trei; lui, care îl dispreţuieşte pe Georg şi-l invidiază de dragul scrupulelor pe care el, Georg, nu le are, dar pe care, printr-un temperament înflăcărat, este în stare să le proclame şi să le impună în favoare sa. Tomas îl va iubi şi-l va ridica în slăvi pe Georg pentru ceea ce au asemănător, aparenţa lor făcută să placă, vanitatea din ea, felul cum vorbesc, dorul ca zilele pline de mişcare, pline de frumuseţe şi de surprize să nu se termine niciodată, ca ei să nu mai trebuiască să doarmă nicicând. După noaptea asta, Georg va fi încetat şi el să mă mai iubească, iar pentru Tomas mă voi fi prăbuşit definitiv în abisurile trecutului.

12

(Klara şi Irene în parcul spitalului).

KLARA : Acum spune-mi o dată. Tu m-ai chemat încoace. De ce ? Eşti bolnavă ?

IRENE : Trebuie să-ţi prezint pe cineva.

KLARA : Tu mie ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

IRENE : Te rog – E-o persoană pe care o cunoşti deja. Dar nu ştii tot. Te rog – Hai s-o aşteptăm.

(Pauză).

KLARA : Cineva dintre angajaţi ?

IRENE : O pacientă. *(Pauză)*. Te rog – Să nu te enervezi. Ea tocmai a trecut printr-o operaţie complicată de piatră la fiere.

KLARA : Ea ?

IRENE : Da. Ai – ai renunţat la slujba aia de babysitter. De ce ?

KLARA : Nu vreau să vorbesc acum despre asta.

IRENE : Cum aşa ?

KLARA : Ţi-am spus doar că nu sunt în stare de aşa ceva. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu se poate trăi din asta.

IRENE : Dar tot era ceva.

(Tăcere).

KLARA : Cred că i-am făcut rău copilului. Cred că l-am făcut să sufere. Fără intenţie. Nu tare. Dar orişicât. Plângea, şi eu i-am pus laptele la încălzit, i l-am pus în sticlă şi i l-am dat, când deodată se agită şi urlă, şi eu, eu nici n-am băgat de seamă – cred că laptele era prea fierbinte, trebuie să fi fost mult prea fierbinte, i-am ars laringele copilului, şi eu nu mă gândisem la asta, pur şi simplu nu-mi fusese gândul la asta, şi

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

atunci mi-am dat seama, că în nici un caz nu trebuia să mai – ţie ţi s-a-ntâmplat vreodată una ca asta ?

(Apare Elisabeth în capot).

IRENE : Doar pentru asta ai dosul palmei. Nu se poate. Klara, eşti total iresponsabilă. Întotdeauna ai fost. Într-o bună zi are să iasă rău. Uite-o c-a venit. Săraca fiere.

ELISABETH : Mai degrabă femeia fără fiere. Complet fără fiere. Din păcate. Eu una vă înţeleg. Copiii sunt un calvar.

KLARA : Din fericire la vârsta dumneavoastră nu mai e nici un pericol să infestaţi lumea cu copii.

ELISABETH : Am fost destul timp ocupată cu asta, să dreg copiii unor părinţi străini.

KLARA : Să-i dregeţi ? Pe de-a-ntregul mâna de fier a corpului didactic, nu-i aşa ? Eu credem că specia dumneavoastră ar fi pe cale de dispariţie; să solicităm acum protejarea ei sau mai bine să lăsăm să lucreze natura. *(către Irene)* Ce vrei de la mine ?

IRENE : Mă despart de Gottfried. La sfârşitul lunii mă mut de la el. Şi eu eu eu da eu am să trăiesc cu Elisabeth.

(Tăcere).

KLARA : Tu – *(Pauză)*. Voi două aveţi un gust maleabil. Lucrurile trebuie luate aşa cum vin, nu ? *(către Irene)* Până la urmă tot n-ai făcut degeaba şcoala de asistente tehnico-medicale. S-ar părea că e vorba de o adevărată nevoie de a îngriji pe cineva.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

(către Elisabeth) Vârsta pensiei aţi atins-o deja; de acum totul merge la vale spre groapa cea rece şi moale.

ELISABETH : A fost numai o piatră la fiere. O minusculă piatră la fiere. Asta nu e deloc o chestiune de vârstă, există bolnave care au doar şaptesprezece ani, care se operează şi-şi scot piatra de la fiere, o montează în răşină sintetică, şi o iau acasă, ca presse-papier, ca amintire a caracterului trecător al propriilor organe interne, şi-o aşează pe birou, în rând cu piatra la rinichi, cu vreo măsea de minte montată în aur; asta nu-i o chestiune de vârstă, e o chestiune de predispoziţie personală şi de stare generală. Şi înainte de toate o chestiune de atitudine mentală. Eu una nu aş vrea să stau ochi în ochi cu componente ale propriei mele persoane la aceeaşi masă; mi s-ar părea că sunt oarecum descompusă, disociată, da, chiar aşa un pic multiplă. Dar bilele astea din răşină sintetică nu pot fi confecţionate decât dacă piatra dureroasă nu a fost, ca în cazul meu, demolată de ciocanul cu ultrasunete, sau pulverizată cu laserul, fiind apoi clătite cu mijloace proprii afară din corp şi în canalizare. Este însă absolut sigur că şi fără vreun certificat intern, biologic organic de autenticitate poţi să trăieşti peste o sută de ani, şi cu un şold de plastic, un intestin de cauciuc şi chiar cu o inimă artificială. Îmbătrânirea trebuie doar antrenată; la restaurant de pildă mi se pune în faţă o porţie pentru seniori, v-a sărit vreodată în ochi că porţia pentru seniori e practic identică cu cea pentru copii, închipuiţi-vă această umilinţă, nu, nu-i deloc umilinţă, e o parte a antrenamentului, cine supravieţuieşte porţiei pentru seniori, supravieţuieşte la orice. La demnitatea asta, draga mea Klara, nu puteţi decât să visaţi.

IRENE : Şi apropo. Eu chiar am să muncesc din nou.

(Pauză).

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Ca ce ?

IRENE : În parcul de vacanţă. Magazinul de suveniruri căuta o vânzătoare.

KLARA : Şi te-au luat pe tine ?

IRENE : Post de conducere la vânzări. E deja un început.

KLARA : Şi Carola ?

IRENE : Are să stea frumos cu Gottfried.

KLARA : *(către Elisabeth)* Încă o dată aţi avut baftă. Nu intră nici un copil în căsnicie.

ELISABETH : Puteţi să mă tutuiţi şi să mă numiţi "cumnata mea".

KLARA : Nu puteai şi tu să-ţi cauţi o prietenă mai puţin lipsită de gust. *(către Elisabeth)* Împuţită mică şi arogantă ce sunteţi nu e nevoie să vă umflaţi pieptul ăla ordinar debordând de atâta mândrie pentru că aţi ruinat familia soră-mii.

ELISABETH : Un picuţ recunoscătoare tot aţi putea să-mi fiţi. Orice ar fi, dumneavoastră v-am făcut totuşi o bucurie.

(Intră Tomas, într-o stare jalnică, nedormit, cu flori).

KLARA : O bucurie. Fiindcă m-aţi înşelat. Ce să însemne asta ?

ELISABETH : Ei – înşelat – eliberat – V-am eliberat de iubitul dumneavoastră. O potaie îngrozitor de dependentă.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

TOMAS : Elisabeth, Elisabeth te-am căutat toată noaptea şi-n noaptea dinainte şi-n toate zilele şi-n toate nopţile...

ELISABETH : Dar ce anume aţi făcut dumneavoastră din asta e problema dumneavoastră.

(Pleacă repede ca să scape de Tomas).

TOMAS : *(în urma ei)* Elisabeth, Elisabeth te iubesc, Elisabeth te-am aşteptat …

IRENE : *(şi ea în urma ei, spre Klara)* Acum ştii.

KLARA : *(singură)* Sărmane Gottfried.

13

(Bancă, parc în zona muzeului. Klara singură).

KLARA : Eu eu eu eu eu eu eu eu eu eu eu eu eu încerc eu acuma tot timpul să spun. Am fost la muzeul de istorie naturală şi am privit avortonii. Gemeni siamezi, un cap două trupuri, două capete un trup, un trunchi un cap două rânduri de membre, hidrocefali, fetuşi jumătate peşte jumătate om, embrioane cu blană cu mâini de cârtiţă cu coadă de dragon cu spinarea desfăcută chiar şi un ciclop era acolo, dacă ai putea să-i auzi, cu glasul unei pisici. *(Pauză)*. Am aşteptat asta. Am aşteptat să-i aud. Că încep să se mişte, că-şi îndoaie degetele lor crescute la un loc, că-şi rotesc ochii orbi, că dau un semn, că ciocănesc în sticlă, despică formolul că fac ţăndări

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

borcanele alea de murături în care-s vârâţi la acrit ca nişte legume moarte. Nimic. Totul rămâne liniştit. Nimic nu se mişcă. *(Pauză)*.

Bătaia propriei inimi, respiraţia, foşnetul propriului sânge în arterele proprii singurul zgomot. Eu. Am aşteptat un răspuns. Ce-are să fie. Ce să fac eu. Zadarnic. Un copil de la doi taţi. Mi-am spus eu atunci. Are să fie drăguţ. Are tot ce-i mai bun în fiecare din noi trei. Singurul lucru care-l va deosebi de alţii de felul lui: se va naşte cu două inimi. Când trag cu urechea la el, aud bătând o dată o inimă, o dată pe cealaltă, o dată inima luminoasă mai iute, o dată pe aceea mai întunecată înceată. O inimă diurnă şi o inimă nocturnă. Asta poate fi un avantaj în viaţă. Mai târziu. Nu-i aşa ?

(Chinezul, care a ascultat-o pe Klara, se apropie).

CHINEZUL : Doamna. Aveam febră. Vă conduc acasă.

KLARA : Acasă ?

CHINEZUL : Unde locuiţi.

KLARA : Pensiunea Rosa.

CHINEZUL : Să mergem.

KLARA : Dacă mor, vreau să fiu incinerată. Dacă moare copilul, vreau să fie şi el incinerat. Nu mai e loc pentru morminte. E prea întuneric şi prea rece.

CHINEZUL : De ce ar trebui să muriţi ?

KLARA : Da. Unde e motivul. Nu merge decât aşa: copilul sau amândoi. Oricum ar fi. Fiecare va primi ce-a meritat.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

CHINEZUL : Vă conduc.

KLARA : Cât timp. Pentru totdeauna. Unde. Va fi un somn lung.

CHINEZUL : Până la capăt. Rămân cu dumneavoastră. *(Pauză)*. Am fost cândva gropar. Mai demult. La mine în ţară. De aceea îmi place să mă plimb în jurul zidurilor. Vă liniştеşte asta.

KLARA : Da. Povestiţi. De demult. Pe când oamenii se duceau acasă în cămăşi albe. Şi erau însoţiţi de tămâia şi de uleiul preotului. Unşi până la inconştienţă.

CHINEZUL : Şi eu mi-am pierdut slujba. Fiindcă oamenii nu se mai înmormântează. Ca dumneavoastră. Tot mai mult şi mai des îşi doresc rămăşiţe curate, care să ocupe cât mai puţin loc şi să fie igienice. Crematoriile trebuie să-şi construiască noi cuptoare. Aşa că nu mai au nevoie de mine ca să sap morminte, au nevoie de zidari care să le zidească nişe pentru urne, şi fochişti. O profesiune nu tocmai lipsită de pericole. Odinioară, câte unul dintre noi mai cădea în groapa proaspătă, fiindcă ploua şi el aluneca pe iarba udă, fiindcă era beat sau miop; astăzi, unii dintre ei sar în aer, fiindcă explodează stimulatorul cardiac în cuptor. *(Pauză)*.

Meseria de gropar a devenit o meserie tristă. Acum nu-i mai cinstim pe morţi, nu-i mai cinstim, dându-le să ia cu ei, obiecte dragi inimii lor. Un inel, o amuletă, o fotografie, o păpuşă, un urcior. Ci îi despicăm şi smulgem din ei ceea ce îi ţinea în viaţă; maşinăria de la inimă trebuie tăiată afară din ei, ca să nu pună-n pericol maşinăria care îi arde.

KLARA : Eu eu eu eu însă aş vrea să fiu arsă. *(Pauză)*. Da e o treabă curată. *(Pauză)*. Nimic de obiectat în această privinţă.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

(Tăcere).

KLARA : Pe urmă însă, pe urmă, cenuşa mea vreau să fie comprimată în bile mici. Bile mici, nu foarte regulate ca formă şi mărime. Care să licărească în verde. Verde ca marea unde nu e adâncă, verde precum carnea cacteelor, verde ca aerul văzut printr-un ciob de sticlă. Din ele să se facă un lanţ, şi copilul, pe care nu l-am avut niciodată, el să le poarte. Făgăduiţi-mi …

14

(Klara singură, pe stradă, în faţa unui loc de parcare. Vine un străin, aşteaptă un timp, apoi i se alătură).

STRĂINUL : Nici eu nu am nimic de făcut.
(Tăcere).

KLARA : Eu da.

(Tăcere).

STRĂINUL : A da. *(Pauză)*. Sunteţi cumva – ?

KLARA : Sunt exact ceea ce credeţi.

(Tăcere).

STRĂINUL : Păi, atunci.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

KLARA : Da.

STRĂINUL : Atunci haideţi.

(Pleacă amândoi).

15

(În pensiune la Klara).

GOTTFRIED : Poftim. Şaizeci şi opt de mii patru sute douăzeci şi şapte de mărci şi şaizeci de pfennigi. Gheaţă în mână. Eu am reuşit, eu. Aşa cum ţi-ai dorit tu.

KLARA : Şaizeci şi opt de mii – ?

GOTTFRIED : patru sute douăzeci şi şapte, da, ei da, rotunjit. Tu i-ai vrut în mână.

KLARA : E drept.

GOTTFRIED : Ce e ? Nu-i destul ?

KLARA : Ca s-o iei undeva de la capăt nu prea poţi cu atât ?

GOTTFRIED : Nu asta ai vrut ?

KLARA : Nu mai ştiu ?

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GOTTFRIED : Eu consider că şaizeci şi opt de mii patru sute douăzeci şi şapte, înseamnă o grămadă de bani. Şi dacă îi bagi unde trebuie, sunt al naibii de mulţi. Pe lângă asta, banii se mai înmulţesc şi singuri. Iar asta, asta mai înseamnă şi aproximativ minimum o jumătate de locuinţă proprietate personală.

KLARA : Poate în Bavaria Inferioară.

GOTTFRIED : Să ştii că mai mult chiar că nu se putea într-un timp atât de scurt.

KLARA : Atâtea minciuni şi falsuri şi înşelăciuni pentru şaizeci şi opt de mii. Atunci ai fi putut să minţi de la bun început să minţi pentru o jumătate de milion, tot nu i-aş putea plăti înapoi, dar puteam măcar s-o şterg cu ei.

GOTTFRIED : Bine dar ăsta nu e creditul tău. Nu e deloc un credit. I-am delapidat pur şi simplu. Mă rog, chiar simplu n-a fost.

KLARA : Furat …

GOTTFRIED : Da. Şi ăsta e doar începutul. Sunt abia la început de tot. Dar or să se mai mire ei.

KLARA : Tu îţi rişti slujba şi inventezi o stratagemă pentru nişte amărâţi de şaizeci şi opt de mii. Ştii tu cât timp poţi trăi din banii ăştia în doi ?

GOTTFRIED : Numai pentru tine Klara, sunt toţi pentru tine. Asta te scoate din ce e mai rău.

KLARA : Ce-ţi închipui tu de fapt ? Că eşti un Robin Hood al breslei bancare sau ce ?

GOTTFRIED : Nu trebuie să-ţi faci griji. Afacerea e absolut sigură. N-or să-şi dea seama niciodată.

KLARA : Gottfried, nu vreau aşa ceva.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

GOTTFRIED : Dar nu trebuie să-i cheltuieşti imediat pe toţi. Poţi mai întâi să pui ceva de-o parte. Şi ăsta e doar începutul. Klara, nu ai vrut tu asta, n-ai vrut să pleci. Fiindcă, eu aş pleca cu tine, oricând. Trebuia numai să spui. De tine depinde.

KLARA : Unde ?

GOTTFRIED : Africa poate. Un circuit frumos. Şi apoi, am încerca şi noi o dată ceva periculos, ceva palpitant. Am putea face un safari în parcul naţional.

KLARA : Şi pe urmă ?

GOTTFRIED : Pe urmă, până acolo nu m-am gândit. Am aruncat în urmă planificările mele de viitor; cu trudă mi-am recucerit spontaneitatea mea iniţială. Nesiguranţele noilor zile am să le abordez cu - cu încredere şi spirit combativ. Am să mănânc inima duşmanului. S-a făcut deja târziu. Eu nu aş ascunde banii sub pat, ar putea da peste ei femeia de serviciu.

KLARA : Nu există aici.

GOTTFRIED : Dar poate spărgători. Pe curând.

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003

16

(Klara singură. Bate inima cu un cui în perete. Pe urmă face un pachet poştal din teancurile de bani şi scrie pe el "Pentru Chinezul fără nume" şi-l pune pe masă, la vedere).

KLARA : *(scrie)* Acum acum puteţi să mă aveţi absolut gratis pe mine şi copilul meu, ne pun acum ca unitate unică la dispoziţia ştiinţei, a cercetării medicale. Pot fi folosită la orice extragere de celule embrionare, prelucrare genetică, transplant de organe, donare de ţesuturi. Sunt foarte bolnăvicioasă. Sunt sigură că m-aş număra foarte repede printre cazurile cele mai grav bolnave, total disperate, pentru ca viaţa mea să nu fi fost în zadar.

(Bagă scrisoarea într-un plic, îl prinde de asemenea de perete. Scrie deasupra: "Instrucţiuni de folosire. A se deschide după moartea mea". Pe urmă se aşează pe pat, înghite tablete, adoarme).

17

(În faţa uşii Klarei. Chinezul ascultă şi bate).

CHINEZUL : Klara, Klara, doamna, eşti acasă …

(Ascultă din nou, deschide uşa, o trezeşte pe Klara. Inima din perete începe să pâlpâie ezitant).

CORTINA

Dea Loher

LEGĂTURILE KLAREI

Editura LiterNet
2003